

Giới thiệu Thanh Âm Này Dành Riêng Em

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, thanh khổng, mỹ thực

Độ dài: 29 chương (Không có phiên ngoại)

Edit & Beta: Rose

Nhân vật chính: Chân Tích, Phó Dật Hạo [Chủ tiệm bánh x Đại thần CV]

“Bơ ngọt, không khí ngọt, vừa mới thử một chút, em cũng ngọt.”

— Phó Dật Hạo —

*Vì truyện không có văn án, nên mình chọn một câu nói khá đáng yêu của anh Hạo trong truyện làm văn án nhé"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: Rose

Sau khi Chân Tích hoàn thành công việc, tháo găng tay, đồng hồ đã điểm 12 giờ khuya. Cô làm lạnh hộp bánh đậu nành vừa làm, rồi thở ra một hơi.

Trên điện thoại di động hiện lên thông báo mới nhất của Wechat, vào một tiếng trước, khi đó cô vội vàng bắt tay vào làm đơn đặt hàng ngày hôm qua, không có thời gian để trả lời.

Là thư thoại của bạn thân Lý, Chân Tích lấy khăn lông lau tay, sau đó bấm nghe. Bên kia truyền đến âm thanh vui sướng của Lý Như, tin tức mang đến chắc hẳn rất tốt: “Tích Tích, tớ đã giúp cậu tìm được phòng trọ thích hợp, tiền thuê cũng ổn, điều kiện không khác lắm so với yêu cầu của cậu, tớ đã giúp cậu xem qua. Chờ cậu xong việc mấy ngày này, mình qua đó xem thử nhé?”

Chân Tích mỉm môi, khóe miệng nhếch lên cười thần nhiên, sau đó lại mở tin nhắn thoại tiếp theo: “Cậu nhận được nhớ trả lời tớ, đúng rồi, cậu phải nhớ kỷ tháng này có trực tiếp, cuối tháng mau đến.”

Chân Tích thờ dãi, vuốt vuốt mi mắt.

Cô nhìn xung quanh, phòng rất nhỏ, nằm trong cửa hàng cô thuê, tuy rằng ấm áp, nhưng chỗ ở cũng có hạn, nhiều khi rất bất tiện. Thương Thành là thành phố lớn nhất cả nước, giá phòng cao đến đáng sợ. Bắt đầu từ khi học đại học, Chân Tích đã làm cho một tiệm bánh gần trường học, đến bây giờ rốt cục cô cũng có thể mở một tiệm bánh của riêng mình, sẽ khai trương trong thời gian tới.

Tuy rằng tiệm bánh còn chưa khai trương chính thức, nhưng cô vẫn liên tục có đơn đặt hàng trên mạng. Muốn sống yên ổn trong thành thị thế này, cô không thể nào lười biếng được.

Mặc dù gia đình không muốn cô làm việc ở bên ngoài, nhưng trường đại học của cô ở quê nhà, cô thật sự muốn tự mình lập nghiệp.

Hơn nữa, trong nhà còn có người cô không muốn nhìn mặt.

Tại sao lại nhớ đến việc này chứ...

Cô đóng khung chat với Lý Như và mở nhóm trò chuyện của cha và mẹ.

Ngoại trừ việc chia sẻ bí quyết nấu canh gà, không ăn đồ ăn có hại cho sức khỏe và bí quyết an toàn khi gặp sự cố, có rất nhiều thứ trong nhóm trò chuyện hôm nay.

Chân Tích nhấn mở ảnh chụp nhìn thoáng qua, thấy ảnh chụp đàn ông, cộng thêm một đoạn giới thiệu vắn tắt.

Trong lòng cô thăm cảm thán.

Lại nữa rồi...

Từ khi cô muốn đến Thương Thành mãi cho đến hiện tại, đã có một số lần như vậy.

Giống như sợ không gả cô đi được.

Chân Tích như nghĩ tới điều gì, ánh mắt bỗng buồn bã, thuận tay để điện thoại di động xuống, đi rửa mặt.

Tình yêu gì chứ, cứ xem duyên phận đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Rose

Cuộc sống của Chân Tích cũng khá quy luật, có đôi khi giao đơn hàng về trễ, nhưng ngày hôm sau vẫn đứng giờ ra ngoài chạy bộ. Sau này, khi có cửa hàng riêng, thời gian cũng sẽ khá dư dả, không cần phải chạy xe điện khắp nơi, phần lớn đơn đặt hàng khách đến đều mua trực tiếp ở tiệm.

Thời tiết đầu thu rất mát mẻ. Cô đổi quần áo, đeo tai nghe đi ra ngoài, đến công viên gần đó, bắt đầu chạy dọc theo ven đường.

Xung quanh đều là người tập thể dục buổi sáng, có chút ồn ào, nhưng làm cho người ta cảm thấy tràn đầy sinh lực. Đầu thu, cây còn chưa vàng lá, công viên ngập tràn một màu xanh tươi tốt.

Bên cạnh đó là những ông bà cụ tập Thái Cực Quyền, cũng theo tiết tấu âm nhạc tập thể dục buổi sáng.

Chân Tích chạy bộ cũng thích nghe nhạc, trong tai nghe phát ra, là... kịch truyền thanh.

Chân Tích là thanh khổng đã nhiều năm, từ khi học trung học mãi cho đến hiện tại, vẫn luôn thủy chung với một thanh âm.

Mộ Dật.

Nhưng tin tức ở trên mạng liên quan đến anh rất ít.

Chân Tích tạo một tài khoản làm bánh ngọt, từ đại học đến bây giờ tốt nghiệp đã hai năm, cũng tích lũy được một ít fan Weibo. Mà trên Weibo của cô, ngoại trừ về sản phẩm mới trong cửa tiệm của cô, còn lại đều là về Mộ Dật.

Mộ Dật vừa ra mắt sản phẩm mới, đề tài tìm hiểu đại thần Mộ Dật...

Cho nên những người thích đồ ngọt của Chân Tích, có lẽ cũng biết cô là fan trung thành của Mộ Dật, thậm chí có chút tò mò, còn thường sang xem Weibo của Mộ Dật.

Tiếp đó bản thân Chân Tích, ngoại trừ công việc, cũng chỉ nghe kịch truyền thanh của Mộ Dật, còn tham gia vào một diễn đàn về Mộ Dật.

Mộ Dật này, trừ khi phát hành sản phẩm mới, thần long kiến thủ bất kiến vĩ*. Tin tức trên mạng có liên quan đến anh rất ít, ảnh chụp cũng chỉ là bóng dáng mơ mơ hồ hồ.

*Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: ngạn ngữ, ý chỉ những người hành tung bí mật, hay những người bí ẩn khó nắm bắt.

Nhưng anh ấy là huyền thoại trong giới CV. Trong giới CV, người ta diễn kịch bằng âm thanh, còn Mộ Dật diễn bằng khí chất lão luyện của mình.

Có thể nói, ở trong giới này, anh như đã khai sáng cả một thời đại. Ngay cả người không quan tâm lắm đến giới này, nghe được tên Mộ Dật, cũng sẽ trả lời một tiếng:

“Mộ Dật à... Tôi biết anh ấy.”

Giọng của Mộ Dật trong trời nhưng lạnh lùng, rất dễ nhận ra, Chân Tích không thể diễn tả bằng lời nói, chỉ là cô cảm thấy, mỗi lần nghe được giọng nói của Mộ Dật, trong lòng tựa như có dòng điện chạy qua, cả người tê dại.

Tựa như ăn một món tráng miệng thật ngon, sẽ làm ra một sản phẩm mới thật tuyệt vời.

Anh giúp cô vượt qua một quãng thời gian vô cùng khó khăn, nên rất có ý nghĩa đối với cô.

Nghe nói, ID của Mộ Dật hình như ở Thương Thành.

Chân Tích lắc đầu, đi vào phía sau cửa hàng tùy ý xối nước tắm rửa, dự định xế chiều hôm nay phải tìm Lý Như đi xem nhà ở, sống ở đây rất bất tiện.

Sau khi Chân Tích đến Thương Thành, công khai tuyển dụng ở trên Weibo, để việc buôn bán trong cửa hàng thuận tiện hơn, cô tuyển thêm hai nhân viên cho tiệm bánh. Cả hai đều phải có kinh nghiệm làm bánh, ngoài việc làm những loại bánh trước đây, trong cửa tiệm cũng bắt đầu làm thử một số loại bánh thông thường và món tráng miệng.

Qua một thời gian ngắn, tiệm bánh sẽ chính thức mở cửa, cô cố gắng chuyển ra ngoài trước khi khai trương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: Rose

Cô đi ra ngoài vứt rác, sau đó bắt đầu ngồi xem đơn đặt hàng trên Weibo. Nhìn tài khoản của mình sắp đạt được mười vạn fan, trong lòng cô nhất thời có chút lảng lảng.

Cũng được xem như là cửa hàng nửa vãng hồng nhĩ.

Mỗi ngày cô ở trên Weibo, không chút tiết tháo mà công khai “liếm” Mộ Dật, không biết anh có chú ý đến mình hay không.

“Tích Tích, đến sớm vậy?”

Tiểu Chu trực ca sáng, trước giờ làm việc khoảng nửa giờ là đến đây. Tuy rằng Chân Tích là chủ tiệm, nhưng tuổi thì nhỏ hơn không ít so với Tiểu Chu. Sau khi cô được tuyển vào, hầu như mỗi ngày đều cảm thấy Chân Tích tuổi trẻ tài cao.

Khi học đại học Chân Tích đã nghĩ đến việc mở cửa hàng riêng, khi học đại học cô còn đang làm gì chứ?

Xem tivi? Đi dạo phố? Dù sao cũng là lãng phí thời gian.

Sau khi Tiểu Chu thay tạp dề, đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nói với Chân Tích: “Lý Như nhờ chị nhắc nhở em, trực tiếp tháng này không được quên đấy.”

Sau khi Chân Tích nghe được, ánh mắt đang chăm chú xem điện thoại ngược lên nhìn, khóe miệng khẽ cười: “Em nhớ rồi, hôm qua cậu ấy đã gửi tin nhắn cho em.”

Tiểu Chu ngơ ngẩn nhìn Chân Tích mỉm cười.

Chân Tích phát sóng trực tiếp làm đồ ngọt, đúng là rất nhiều người xem, bởi vì bọn họ không chỉ thích xem đồ ngọt mà còn thích ngắm người.

Chân Tích thật sự rất ưa nhìn.

Vóc dáng đủ cao, khoảng một mét bảy.

Chân vừa tinh tế vừa thon dài, dáng người rất đẹp.

Tóc dài xõa trên lưng, thường xuyên tiếp xúc với nhiệt độ cao nên tóc xoắn gọn sóng tự nhiên. Áo sơ mi màu trắng kết hợp với váy hoa, thẩm mỹ cũng rất tốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, hoàn toàn không giống với khuôn mặt đang trang điểm hiện tại, làn da cũng trắng trẻo.

Rất hoàn hảo.

Đặc biệt khi cười lộ lên, trên má có lúm đồng tiền, thật sự rất ngọt ngào, còn ngọt ngào hơn so với những chiếc bánh ngọt mà cô làm.

Trước đó lúc xem cô phát trực tiếp không có cảm giác này, nhưng từ khi vào làm ở tiệm đồ ngọt, cô bắt đầu nghĩ ngò xu hướng giới tính của mình.

Dường như Chân Tích cảm nhận được ánh mắt của người trước mặt, hoài nghi hỏi: “Làm sao vậy chị?”

Tiểu Chu gật mình.

“Không có gì.”

Cô trả lời theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Rose

Lý Như và Chân Tích là bạn cùng phòng kí túc xá thời đại học, cả hai đều học phát thanh viên. Thế nhưng vì Chân Tích thích làm đồ ngọt, sau khi tốt nghiệp cũng không đi theo con đường này. Ngược lại Lý Như dần dần từng bước, đi đến công việc ở đài phát thanh thành phố, hiện tại sáng sớm mỗi ngày đều phải đi phát sóng tin tức. Lý Như rất thích tán gẫu, mỗi lần nhận được điện thoại đều lẩm nhẩm vài ba câu.

Nào là cuộc sống không như ý, thất bại trong chuyện tình cảm, ai đến Lý Như cũng không cự tuyệt. Nếu như không có ai giám sát, chỉ sợ tin tức sáng sớm sẽ bị Lý Như làm thành chuyên mục tư vấn tình cảm.

Lý Như nói, chờ thêm hai năm khi cô trở thành người thành đạt trong đài phát thanh, sẽ đề cập yêu cầu trọng điểm của mình, để cô có thể cùng các tiền bối đảm nhận chương trình tư vấn tình cảm vào buổi tối, chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều fan.

Khi Chân Tích nghe được tin nhắn thoại, Lý Như đã xin phép nghỉ buổi chiều để cùng cô đi xem nhà. Lúc trước, khi nghe Chân Tích chuyển lên sống ở thành phố, Lý Như đã vô cùng mừng rỡ, còn âm thầm tiếc nuối mình đã có bạn trai. Nếu không, cả hai đã có thể giống như thời điểm học đại học, ở chung với Chân Tích.

Vào buổi sáng, đã có nhiều khách đến nhận đơn hàng, cô nhìn thời gian, chuẩn bị đi giao hàng, chợt nghe thấy một giọng nói.

Là một giọng nữ vô cùng phấn khích.

“Chị là Chân Tích à?”

Chân Tích ngẩng đầu nhìn qua, sau khi cô gái nhìn thấy khuôn mặt chính diện lại càng vui sướng khẳng định: “Chị chính là chị Chân Tích.”

Mặc dù khách hàng đến đây lấy món tráng miệng cũng đã quan sát cô vài lần, nhưng chưa từng có ai hỏi trắng ra như vậy.

Cô bé mặc đồng phục của trường trung học bên cạnh, để tóc mái thưa, cột tóc đuôi ngựa, tràn trề sức sống. Chân Tích mỉm cười, dừng một chút, sau đó nhìn lại.

Phía sau còn có một người đàn ông trẻ tuổi.

Vóc dáng người này rất cao, mang khẩu trang, mặc áo len mỏng, áo khoác treo tùy ý trên cánh tay.

Tóc không dài, trên trán có lưa thưa vài sợi tóc, mắt một mí, nhưng ánh mắt mang theo mười phần xinh đẹp.

Rất khí khái? Chân Tích bị từ đang hình dung trong đầu chọc cười, đột nhiên rất muốn xem khuôn mặt đằng sau lớp khẩu trang như thế nào.

Nhưng người đàn ông như không muốn làm theo sự mong đợi của cô, khẩu trang vẫn luôn che khuất trước mặt.

“Em chào chị Chân Tích, em là Phó Dật Tuyền, em rất thích đồ ngọt chị làm. Em đã theo dõi cửa hàng online của chị, nên em rất vui khi vừa nghe tin chị mở cửa hàng ở thành phố.”

Cô bé bày ra một bộ dạng sùng bái, hai má hây hây nói.

Tuy rằng Chân Tích cũng biết một số fan của mình, nhưng lần đầu gặp chuyện nói trắng ra như vậy, không khỏi có chút mất tự nhiên. Cô đứng dậy liếc mắt nhìn Tiểu Chu đang ngồi một bên, Tiểu Chu cười thiện ý, nhưng cũng không vươn tay cứu trợ.

“Em cũng thích đồ ngọt, nhưng em lại không biết làm. Mỗi khi chị phát sóng em đều xem lại khi về nhà. Chờ em tốt nghiệp, chắc chị vẫn còn ở đây phải không ạ? Em có thể đến học chị hay không?”

Chân Tích nghe vậy nở nụ cười, bấy giờ mới tìm được thời cơ nói chuyện: “Được nhé.”

“Chị Chân Tích thật tốt!” Ngay tức khắc hai mắt cô bé sáng như sao.

“A... Đúng rồi!” Lúc này Phó Dật Tuyền mới nhớ đến người phía sau, cô túm lấy cánh tay Phó Dật Hạo: “Đây là anh trai em, ngày hôm qua em nhờ anh ấy đặt giúp em hai cái bánh đậu nành.”

Thì ra là đến lấy bánh, Chân Tích thờ phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Phó Dật Tuyền lấp lánh, bổ sung: “Chị Chân Tích, em đã nhìn thấy trên bài đăng trên Weibo của chị, thật ra anh trai em là...”

“Tiểu Tuyền.”

Người thanh niên mở miệng ngắt lời.

Khẩu trang vẫn giữ nguyên ở trên khuôn mặt.

Giọng nói này... có chút quen thuộc.

Anh của em chính là? Anh của em là ai?

Phó Dật Tuyền quay đầu nhìn ánh mắt anh trai nhà mình, đột nhiên mang lời nói trong lòng đè xuống, thuận tiện nuốt một chút nước bọt.

Chân Tích nhìn Phó Dật Tuyền kinh sợ như một chú thỏ nhỏ, cười hề hấn sự nghi hoặc trong lòng, lễ phép mở miệng: “Cho tôi xin tên và điện thoại.”

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, cũng không che dấu được thanh âm dễ nghe, giống như nhờ cảm mạo mà tăng thêm vài phần từ tính. Chân Tích rất nhạy cảm đối với âm thanh dễ nghe, nghe một giọng nói như thế, đột nhiên không thể không nghĩ đến Mộ Dật.

Trong lòng cô như có luồng điện chạy qua, tê dại cả người.

Trong kịch và ngoài đời sẽ luôn khác nhau, không biết giọng của Mộ Dật sẽ như thế nào đâu? Chân Tích có chút mơ màng.

“Phó Dật Hạo, 135XXXXXXXX.”

Chân Tích nghe vậy liền phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn đơn đặt hàng trong tay một chút, sau đó xoay người lấy hai hộp bánh đậu nành ra, ghi hóa đơn thanh toán.

Bình thường đơn đặt hàng của Chân Tích đều là nhận và làm luôn, vì tránh được rất nhiều phiền toái, nên thường sẽ thu trước một ít tiền đặt cọc nhất định, sau đó đợi đến khi giao hay đến cửa hàng lấy, cô mới thanh toán phần còn lại.

Sau khi Phó Dật Tuyền lấy hai hộp bánh đậu nành vẫn mãi chần chừ không muốn đi, dưới sự thúc giục không ngừng của Phó Dật Hạo mới xoay người rời đi.

Sau đó Chân Tích lại không thể không nghe thấy giọng điệu hối thúc này.

Tại sao cô vẫn cảm thấy rất quen thuộc?

Phó Dật Hạo... Mộ Dật...

Chân Tích gạt mình một cái, nghĩ lại cảm thấy không có khả năng, mới lắc đầu tiếp tục làm các đơn đặt hàng của mình.

Thương Thành lớn như thế, làm sao có thể trùng hợp đến vậy?

Nhưng nếu là thật...

Đầu ngón tay Chân Tích lướt nhẹ qua tên và số điện thoại trên giấy, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Vậy thì thật sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Rose

Sau khi Lý Như về nhà, cô chở Chân Tích trên chiếc xe ô tô của mình. Buổi chiều không phải là giờ cao điểm, trên đường cũng khá vắng vẻ. Chân Tích nhìn chiếc xe của Lý Như, tuy không phải là loại xe cao cấp gì, nhưng mà tóm lại vẫn là phương tiện, cô cũng muốn mua một chiếc để khỏi đi bộ. Thương Thành lớn đến thế, địa điểm sầm uất nhiều như vậy, cô đến đây một thời gian ngắn cũng chưa từng ghé qua.

Lý Như nhìn thấy ánh mắt lưỡng lự của Chân Tích, khoảng cách từ tiểu khu đến cửa hàng bánh ngọt của Chân Tích không xa, tuy rằng cô rất hài lòng, nhưng nhìn tiểu khu xa hoa trước mắt, cô có chút chần chờ.

“Tiền thuê nhà...”

Lý Như đỗ xe xong quay trở lại, sau khi nghe được lời nói của Chân Tích, bắt đầu nghiêm túc thuyết phục cô.

“Tiền thuê nhà ở đây chắc chắn nằm trong khả năng của cậu, phòng ốc rộng, trang trí cũng rất đẹp. Lúc đầu là của một nữ sinh mua để ở, nhưng mà sau khi kết hôn sẽ ở bên nhà trai, nhà không có ai ở. Tổ nhờ đồng nghiệp hỏi không qua trung gian, người ta không thiếu tiền, chỉ là cảm thấy đã bỏ phí một nhà trống, nên mới cho thuê.”

Lý Như tạm dừng một chút, lại nói tiếp: “Tuy rằng quanh đây có một số tiểu khu tiền thuê nhà sẽ thấp hơn một ít, nhưng cậu xem, ở đây bảo an, vật dụng đều đầy đủ hết, camera hoạt động 24/24, một cô gái như cậu ở cũng yên tâm, nên tớ phải cân nhắc lắm mới giúp cậu xem chỗ này. Cậu đi vào nhìn thử xem, nếu không hài lòng hoặc giá không thích hợp có thể bàn lại.”

Chân Tích bị cô thuyết phục, gật gù đầu đi vào. Tiểu khu là một tòa nhà cao tầng, Lý Như đi đến phòng ở tầng 16. Nhìn bộ dạng ngựa quen đường cũ của cô, hẳn là đã đến xem nhiều hơn một lần.

Chân Tích nhìn bạn thân tốt của mình, quan tâm cô như vậy, trong lòng không khỏi cảm động.

Sau khi cô xem phòng ở, quả nhiên hết sức hài lòng.

Phòng rộng hơn một trăm bốn mươi mét vuông, hai phòng ngủ hai thư phòng, phòng khách rất lớn, từ chỗ của cô nhìn qua, có thể thấy được hơn nửa Thương Thành. Phòng bếp dạng mở, vô cùng sạch sẽ. Đồ dùng cũng đã đầy đủ, nếu phải làm bánh ngọt, cô có thể trực tiếp bắt đầu. Phòng ngủ cũng rất gọn gàng, có lẽ bởi vì trước kia do một nữ sinh ở, trong phòng trang trí vô cùng tinh tế và ấm áp.

Chân Tích hài lòng nhìn bố cục trong phòng, gật đầu với Lý Như, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Lý Như báo một con số.

Tuy giá hơi cao một chút, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chi trả của Chân Tích. Trước đó, cô đã xem qua một số nhà, thật không dễ để thuê phòng như vậy với giá này.

Chân Tích khẽ cắn môi, gật đầu đáp ứng.

Hai người cùng đi ra khỏi cửa, Lý Như thấy Chân Tích hiện đã yên ổn, cũng cảm thấy vui vẻ, liền ôm lấy cánh tay Chân Tích thảo luận buổi tối ăn gì.

“Đình—”

Thang máy dừng ở tầng 16, Chân Tích nghe thấy quay đầu, vừa chuẩn bị đi vào thang máy, bước chân một chút.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt đến ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt một mí, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, khẩu trang bị kéo xuống cằm.

Quần áo giống với khi trưa, điều này làm cho Chân Tích liếc anh một cái cũng có thể nhận ra.

Cuối cùng nhìn đến mặt.

Đây là phản ứng đầu tiên của Chân Tích.

A thật là đẹp mắt...

Đây là phản ứng thứ hai của Chân Tích.

Sao tìm lại đập nhanh hơn?

Chân Tích sững sờ nhìn người trước mắt, trên mặt cảm giác có chút nóng.

Lý Như cũng lặng đi một chút, người đàn ông nhìn Chân Tích, giống như nhận ra cô, tròng mắt màu đen hiện lên một tia gì đó, sau đó nhanh chóng kịp phản ứng, anh hơi hơi vuốt cằm xe như chào hỏi. Sau đó đi qua bọn họ, đi đến bên kia tầng 16, vừa vận đối diện nhà Chân Tích.

Tầng 16 có tổng cộng bốn hộ gia đình, ba hộ xếp thành một hàng, phòng còn lại đối diện với Chân Tích.

Mà, Phó Dật Hạo đi đến, chính là phòng ở đối diện Chân Tích. Sau đó, anh lấy chìa khóa ra.

Sau khi kịp phản ứng, Chân Tích sững sờ, đây cũng thật khéo.

Thang máy sắp đóng, tuy rằng Lý Như cũng đã đánh giá Phó Dật Hạo một chút, nhưng dù sao cũng là người đã có bạn trai, cô vẫn phải giữ liêm sỉ mà không nhìn một người đàn ông lạ mặt.

Tuy rằng đôi phương rất tuần tú.

Cô nhìn tầm mắt của Chân Tích vẫn luôn dõi theo từng bước đi của người đàn ông, ngăn cửa thang máy sắp khép lại, kéo tay Chân Tích nhỏ giọng nhắc nhở: “Đi thôi!”

Chân Tích rất muốn nói cô chính là hàng xóm của anh sau này, nhưng nhìn người đàn ông đứng phía trước, cô mở miệng cũng không nói được gì.

Chân Tích đưa tay huyích Lý Như một cái, xoay người đi đến: “Anh Phó...”

Minn: Hôm nay nhận được sự ủng hộ của mọi người, tớ chân thành cảm ơn rất nhiều OwO Cho nên chương này là phúc lợi ngày lễ và cả là món quà tớ đáp lại mọi người nè ~ thật ra đọc chả bổ thêm đâu hic một chương ngắn lắm mọi người ạ, nhưng cũng mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhà tớ thật nhiều nha~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Rose

Phó Dật Hạo chân dài, nghe vậy xoay người, mặt nghi hoặc nhìn Chân Tích.

Mặt Chân Tích có chút hồng, cô nhìn Phó Dật Hạo trước mắt, mở miệng nói: “Tôi thuê phòng đối diện.” Cô vừa nói vừa chỉ chỉ phía sau.

Phó Dật Hạo nhú mày, chờ cô nói tiếp.

Nhưng mà Chân Tích cũng không biết nên nói gì tiếp đây...

Chân Tích sắp xếp ngôn từ, nói tiếp: “Sau này chúng ta là hàng xóm, có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Lúc này Phó Dật Hạo tích chữ như vàng mới nói tiếp:

“Được.”

Sau đó xoay người, mở cửa.

Phó Dật Hạo đã định lách người đi vào phòng, nhưng nhìn Chân Tích đứng ngoài cửa, cuối cùng dừng lại một chút.

Âm thanh của anh nghe như có chút cảm mạo, nhưng cảm mạo này hình như một chút cũng không ảnh hưởng đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh.

Động lòng người, du dương như ngọc.

Anh nhếch khóe miệng, nhìn Chân Tích cười nhẹ: “Tôi biết rồi, cô muốn vào trong?”

A?

Cảm giác quen thuộc lại đến.

Thanh âm dễ nghe như sấm nổ bên tai Chân Tích.

“Không không...” Chân Tích vội vàng khoát tay, mở miệng giải thích: “Là tôi không nghĩ đến lại gặp anh trong này, nên đến bắt chuyện một chút thôi.”

Cô hít sâu một hơi, chỉ Lý Như bên kia: “Tôi đi ăn cơm với bạn, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Phó Dật Hạo chống tay trên khung cửa, nhìn Chân Tích rời đi.

“Đình—”

Thang máy một lần nữa dừng ở tầng 16. Phó Dật Hạo hoàn hồn, lúc này mới khẽ đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Rose

Lý Như nhìn cô bạn bên cạnh, trong mắt lóe lên tia bất quái. Kể từ năm hai đại học Chân Tích chia tay bạn trai cho đến giờ, bên người ngay cả một con muỗi được cũng không có, thế mà hôm nay cô lại chủ động đến bắt chuyện với một hàng xóm nam.

Là hàng xóm nha.

Lý Như đột nhiên cảm thấy hình như mình đã chọn một phòng cực kì tốt.

“Tình huống gì đây ~”

Đối với chuyện tình cảm, giọng nói của Lý Như lúc này cũng thêm vài phần phong lưu trêu ghẹo.

Chân Tích đã ở chung với cô rất lâu, dĩ nhiên nghe ra ý tứ trong giọng nói của cô.

“Sáng hôm nay anh ấy đến lấy bánh ngọt trong tiệm, em gái của anh ấy rất thích tớ.”

Chân Tích mở miệng giải thích, trong đầu lại nghĩ đến cô bé mặc đồng phục lần trước. Cô nhớ lại một chút, quả thật rất giống khuôn mặt vừa mới gặp khi nãy.

“A... Có em gái rồi à?”

Lý Như hiểu lầm ý tứ “em gái”, trong giọng nói không khỏi có chút tiếc nuối. Chân Tích biết cô ấy suy nghĩ nhiều, cảm thấy buồn cười.

“Cậu nghĩ đi đâu vậy? Là em ruột.”

Máu bất quái của Lý Như lại sôi trào, thang máy dừng lại ở tầng 1. Chân Tích đi ở phía trước, sau đó đột nhiên dừng lại, Lý Như đi phía sau hoảng sợ, suýt chút nữa đã đụng vào lưng Chân Tích.

“Cậu sao vậy?”

Chân Tích nhếch môi, mở miệng nói: “Chỉ là tớ cảm thấy, thanh âm của anh ấy rất giống một người.”

Lý Như không vòng vo, lập tức hỏi: “Giống ai?”

“Mộ Dật.” Một giọng nữ bình thản vang lên. Lúc đầu Lý Như chưa kịp phản ứng, sau khi định thần, người cô cũng lại một chút: “Ai?”

Lý Như rất quen thuộc với cái tên Mộ Dật này, bạn thân cô từ khi bắt đầu học đại học đến nay, trên Weibo điên cuồng “liếm” Mộ Dật, cho đến bây giờ cũng chưa từng dừng lại.

Bản thân các cô học chuyên ngành phát thanh viên, tuy rằng Chân Tích lúc nào cũng nói nhà mình bán bánh ngọt, nhưng Lý Như vẫn rất nhạy cảm với những âm thanh dễ nghe.

Lý Như nghĩ ngợi, cô cũng biết ID của Mộ Dật hình như ở Thương Thành.

“Cậu nói, cũng có khả năng đấy.”

Chân Tích nghe được lời nói của bạn tốt, rất phản kích khi suy nghĩ của mình được đồng tình: “Thấy không? Cậu cũng thấy giống đúng không?”

“Tớ không nghe rõ anh ta nói chuyện, nhưng mà...” Lý Như khổ sở lắc đầu: “Nếu như là Mộ Dật, lại càng không thể có khả năng phát triển thành quan hệ gì đó với cậu nha, người ta là nam thân, ong bướm nhiều vô số, cậu còn không biết đang ở góc xó nào nữa.”

Chân Tích: “...”

Bạn tốt à, cậu làm tớ cảm thấy bị tổn thương đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rose

Ngày hôm sau Chân Tích đến ký hợp đồng thuê phòng, trực tiếp dọn đồ vào ở. Tiệm bánh ngừng kinh doanh một ngày, Tiểu Chu và chị Lý chủ động đến cùng cô dọn dẹp phòng, loay hoay bận rộn đến chạng vạng tối mới gần như hoàn thành.

Đồ dùng cá nhân của Chân Tích thật ra không nhiều lắm, nhưng mà dụng cụ và tài liệu làm bánh ngày thường của cô, cùng với nhiều thứ khác, đều cần phải dọn đến đây.

Vốn định mời Tiểu Chu và chị Lý ăn cơm, nhưng cả hai đều tỏ vẻ buổi tối có việc, Chân Tích chỉ biết cảm ơn và hẹn lần sau.

Chân Tích vừa tắm xong, đúng lúc Lý Như gọi đến.

“Dọn đồ sao rồi?”

Ngày hôm qua cô đã xin nghỉ rồi, hôm nay tiếp tục xin thì không tốt lắm, nên chỉ có thể để một mình Chân Tích dọn phòng.

“Tớ đã dọn qua ở luôn rồi.”

Dừng một chút, Chân Tích nói: “Tớ định lát nữa phát trực tiếp, cũng sắp đến cuối tháng rồi. Hai ngày nữa tiệm bánh khai trương rồi, tớ sợ chưa đến ngày đó đã quên mất.”

Lý Như ngạc nhiên, cười nói: “Được rồi, lát nữa tớ sẽ tặng cậu lễ vật*.”

*Cho bạn nào chưa biết, hình thức này theo tớ biết là trong phát sóng trực tiếp, người xem có thể nhấp chọn gửi tặng lễ vật cho người phát sóng. Mỗi lễ vật có giá trị tương đương với tiền thực khác nhau.

Cô nghĩ ngợi, lại tiếp tục nói thêm: “Ừm... Dùng thẻ của bạn trai tớ.”

Chân Tích cười cười, tự mình đi trang điểm, sau đó chuẩn bị đầy đủ nguyên vật liệu, phát sóng trực tiếp làm bánh matcha nghìn tầng*.

Bánh matcha nghìn tầng

Không lâu sau khi cô vừa phát sóng trực tiếp, đã có mấy nghìn người vào xem phát sóng. Sau khi Chân Tích bận việc trong giấy lát, cô đến xem màn hình. Fan rất phấn khích, liên tục kêu nữ thần trả lời bình luận của mình.

Ánh mắt Chân Tích nhìn xuống, lướt qua thật nhanh bình luận, chọn vài cái trả lời.

“Đúng rồi, hôm nay làm bánh matcha nghìn tầng.”

“Không làm bánh ngọt chỉ nói chuyện? Không được, nghề chính không thể bỏ, nhưng mà có thể trò chuyện nếu được mười đồng nè.”

Những lời này vừa rơi xuống, trên màn hình trực tiếp ngay lập tức nổi lên rất nhiều lễ vật.

Chân Tích cười: “Được rồi được rồi đừng tặng nữa, mấy hiệu ứng đã chán hết mặt tôi rồi. Lễ vật có thể không tặng, nhưng trực tiếp không thể không xem. Quy tắc cũ, xem trực tiếp của tôi học làm bánh, làm tốt thì đăng Weibo @tôi, mỗi tháng sẽ tặng mọi người một món quà nha.”

Khi cười hai má cô hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ, bình luận thậm chí còn điên cuồng hơn, Chân Tích hầu như không thể thấy vấn đề fan đề cập.

“À, đúng rồi, thứ bảy này khai trương. Trên Weibo tôi đã đăng địa chỉ, mong quý bằng hữu ở Thương Thành đến ủng hộ.”

“Phải phải phải, khai trương đại hạ giá, toàn bộ bánh ngọt trong tiệm đều chiết khấu.”

Chân Tích dùng máy tính bảng mở trực tiếp, thấy đã trả lời đầy đủ, cô cũng đứng dậy, rửa tay chuẩn bị bắt đầu làm.

Có rất nhiều nguyên vật liệu đã chuẩn bị đầy đủ trước đó, thời gian trực tiếp có hạn, cô không thể chuẩn bị từng thứ ngay từ đầu, vừa bắt đầu sẽ giải thích luôn từng bước. Phạm vi màn hình có hạn, khi phát trực tiếp chỉ có thể nhìn thấy động tác trong tay.

Công đoạn chuẩn bị gần như hoàn thành, Chân Tích bắt đầu đánh bơ. Nghĩ đến quảng cáo vừa nhận trước đó, cô cầm hộp bơ lạt trong tay một cách vô liêm sỉ.

Sau khi cô cố gắng nửa ngồi nửa đứng, gương mặt của Chân Tích lại một lần nữa xuất hiện trên màn hình: “Đây, bơ này trả tiền quảng cáo cho tôi.”

Chân Tích luôn quảng cáo một cách thẳng thắn như vậy.

Nói xong còn làm giống như một beauty blogger review mỹ phẩm, đưa hộp bơ trong tay ra một chút: “Vốn không định nhận quảng cáo, nhưng khi sử dụng lại thấy rất tốt, là bơ động vật có chất lượng, dạo này trong cửa hàng vẫn luôn dùng loại này.”

Trên màn hình phụ đề đã muốn nổ tung, nhưng mà Chân Tích phía sau vẫn không chú ý đến, vẫn còn tiếp tục hết sức nhiệt tình quảng cáo.

“Tôi thường dùng 300ml kem với 20g đường. Nếu có ai muốn ngọt hoặc lạt hơn cũng có thể tự điều chỉnh cho phù hợp.”

Lúc này mắt cô mới nhìn phụ đề, muốn nhìn một chút xem mọi người nói gì.

“Mọi người nói gì vậy, sao đột nhiên lại nao loạn thế? Tôi xem không kịp.”

Sau đó giấy tiếp theo, quả nhiên phụ đề trên màn hình chậm lại một chút.

Nhìn một hồi, Chân Tích thấy một cái tên vô cùng quen thuộc. Sau đó, cả người Chân Tích cứng đờ.

Fan hâm mộ A: “Nữ thần đừng vội vàng quảng cáo, nam thần của chị đến kìa.”

Fan hâm mộ B: “Mộ Dật đang vào trực tiếp, nữ thần!!!”

Fan hâm mộ C: “Đi theo tọa độ của đại thần Mộ Dật đến đây.”

Chân Tích: “...”

Chân Tích: “Mẹ nó!”

Đang lúc phát sóng trực tiếp trước mấy nghìn người, mọi người bất ngờ không kịp đề phòng nghe thấy nữ thần vốn dịu dàng, nhẹ nhàng, ảm áp, thô bạo chửi thề.

“Mọi người nói gì?”

Giọng nói của Chân Tích có chút thay đổi.

Người đàn ông đang cầm điện thoại xem trực tiếp, bỗng nhiên cười khẽ.

Phó Dật Hạo nhìn gương mặt biến sắc của Chân Tích, tâm tình vô cùng thoải mái. Anh cố ý đeo tai nghe, vừa rồi cha mẹ đã đi du lịch, gửi Phó Dật Tuyền ở nhà anh. Tiểu cô nương kia còn đang ở trong phòng ra về siêng năng học hành, nếu cô biết được anh đang xem trực tiếp của Chân Tích, chắc chắn sẽ không thềm làm bài tập.

Phó Dật Hạo nhìn nét mặt của Chân Tích, bình tĩnh bấm chọn một lễ vật.

“Mộ Dật đã tặng một du thuyền xa hoa*.”

Mộ Dật...

*Du thuyền xa hoa là lễ vật có giá trị cao nhất trên app trực tiếp.

Mình: Thật sự là mình có chút không rõ về mấy thuật ngữ phát sóng trực tiếp ấy, bạn nào biết gì hoặc thấy có sai sót gì thì comment góp ý nha~ Mình sẽ tiếp thu! Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Rose

“Tôi không có hoa mắt.”

Chân Tích thì thảo.

“Là do tôi quá nhớ Mộ Dật sao?”

Fan hâm mộ nhìn phản ứng của Chân Tích, cực kì nhiệt tình bình luận.

Fan A: “Tuy rằng tôi không hy vọng đây là sự thật, nhưng thật sự là đại thần Mộ Dật đó.”

Fan B: “Nữ thần, là đại thần Mộ Dật không sai đâu được.”

Fan C: “Thật sự là đại thần Mộ Dật.”

Chân Tích điên rồi.

Phản ứng vừa rồi của cô, Mộ Dật đã thấy hết rồi?!

Con mẹ nó...

Chân Tích giật mình nhìn màn hình, giây tiếp theo, liền tắt máy trong vô thức.

Mấy nghìn người đang xem, bỗng nhiên, màn hình trực tiếp đen ngòm.

Phía trên góc trái cho thấy: người trực tiếp không online.

Mộ Dật sùng sốt.

Thoát ra rồi? Đây là tình huống gì? Anh cũng thoát ra một lúc, sau đó lại đi vào, phát hiện Chân Tích thật sự đăng xuất rồi...

Lúc này anh mới phản ứng, chột bọt cười.

Lúc bấy giờ, Chân Tích đang ôm máy tính bảng ngồi xỏm trên sàn nhà, trong tay là bát bơ quảng cáo còn đang đánh dở.

Trái tim bắt đầu đập dữ dội, Chân Tích chậm rãi phản ứng.

Vừa rồi mình bị gì vậy? Sao lại làm ra kiểu phản ứng như thế? Lại còn “Con mẹ nó” aaa... Bỗng nhiên cô có chút muốn khóc, nhìn màn hình đen ngòm trước mắt lại càng muốn khóc.

Vì sao cô lại thoát ra chứ...

Nếu cô chờ lát nữa lại vào, nói không chừng Mộ Dật sẽ không xem nữa.

Trong phút chốc cô lại phản ứng, khóe miệng đột nhiên gợi ý cười. Nhiều năm như vậy, cô không ngừng @thần tượng, thậm chí đôi khi cô đăng Weibo một bài có liên quan đến Mộ Dật, cũng sẽ có người @Mộ Dật ở phía dưới Weibo của cô. Lúc đầu cô còn lo lắng không biết Mộ Dật có cảm thấy phiền hay không, cho đến một lần Mộ Dật tham gia phỏng vấn trên YY, có người hỏi anh thường xuyên bị @ trên Weibo như vậy có cảm thấy phiền phức không.

Cô còn nhớ rõ câu trả lời lúc trước của Mộ Dật, thanh âm trong trẻo, lạnh lùng lại dịu dàng khẽ cười một tiếng: “Sẽ không đâu, cảm ơn mọi người đã quan tâm. Tuy rằng bình thường sẽ không trả lời, nhưng tôi đều đã xem hết rồi.”

Đã xem hết rồi, có phải cũng đã thấy cô rồi không?

Cảm giác như là trúng mấy trăm vạn.

Nam thần còn đáp lại tặng cho cô du thuyền đó.

Ngực Chân Tích nóng lên, cô hít sâu một hơi đứng lên, khuỷu chân đang tê dại do ngồi xỏm trên sàn, sau đó lại lén lút phát trực tiếp. Nhiệt độ trên trực tiếp vẫn chưa có dấu hiệu suy giảm, cô nghiêm túc nhìn nhìn, giống như Mộ Dật vẫn còn ở đó...

Cô khăn trương chà xát hai tay, một lần nữa nhìn về máy tính.

“Thật có lỗi...”

Cô yếu ớt mở miệng.

“Vừa rồi máy tính bảng hết pin.”

Cô không đỏ mặt không chớp mắt giải thích.

Fan: “... Tụi tôi tin cô.”

Lần này da mặt Chân Tích đã dày hơn, cô ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía màn hình chào hỏi: “Đại thần Mộ Dật anh còn ở đó không?”

Hay nói đùa, da mặt dày như khoác áo giáp, cô làm việc rất can đảm. Nhất là trải qua nhiều bài đăng Weibo như vậy, cô thật sự đã thổ lộ đến quen miệng luôn rồi.

“Xin chào, em là fan của anh, em đặc biệt rất thích anh...” Thanh âm của Chân Tích vừa vang lên, cô lại tiếp tục nói: “Đặc biệt thích anh, thích giọng anh.”

Cô nháy mắt một cái, cười nói: “ID của anh hình như ở Thương Thành, hoan nghênh anh đến tiệm bánh ngọt nhỏ của em, đến lúc đó em sẽ nhất định ưu tiên cho anh làm theo yêu cầu.”

.....

Nữ thần của tôi ơi cô quảng liêm sĩ đi đâu rồi???

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Rose

Phó Dật Hạo bật cười nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó lại im lặng nhún tặc một lễ vật.

Chân Tích thấy được, trên mặt lập tức đỏ lên.

Đây là anh bày tỏ đã nhìn thấy sao?

Bỏ qua những bình luận ồn ào “Nữ thần thật bất công, chúng tôi cũng muốn được ưu tiên”, cô im lặng bắt đầu thực hiện bước kế tiếp.

Đến bước cuối cùng, cô rắc một lớp bột matcha dày lên trên mặt bánh ngàn tảng. Nhìn màu xanh đẹp mắt trước mặt, cô nâng chiếc hộp bánh nho nhỏ, gương mặt lại xuất hiện trên màn hình.

“Tuy bây giờ đã là mùa thu, nhưng tôi vẫn khuyên mọi người nên ướp lạnh trước khi ăn.”

Chân Tích bỏ hộp bánh vào tủ lạnh, thở phào một hơi. Nhìn máy tính bảng phía sau, cô rửa sạch tay một chút, mới quay trở lại chào hỏi.

“Không được cướp chồng của tụi tôi!” Chân Tích lăm bằm đọc những lời này, không biết Mộ Dật có còn xem hay không nên Chân Tích cũng bốt “phóng túng”.

“Yên tâm, không cướp, nam thần là của mọi người.”

“Tôi thích Mộ Dật rất nhiều năm rồi, mỗi vở kịch truyền thanh của anh ấy tôi đều nghe qua, khi chạy bộ cũng nghe.”

Lúc này Phó Dật Hạo vẫn còn chưa thoát khỏi kênh trực tiếp, bình tĩnh nhìn người đối diện bên trong màn hình.

Ngũ quan ưa nhìn, tóc được buộc lỏng ở phía sau đầu, không khác lắm với kiểu tóc của cô ngày hôm nay.

Khi cười rộ, trên má có hai lúm đồng tiền, nhưng trên màn hình trông kém hơn một chút so với người thật.

Không xinh bằng ngoài đời.

Chuẩn rồi.

Phó Dật Hạo đưa ra kết luận như vậy.

Chân Tích lại chọn thêm mấy vấn đề trả lời, sau đó sẽ kết thúc trực tiếp. Nhìn đồng hồ đã qua chín giờ, cô quyết định đăng xuất: “Hôm nay đến đây thôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.”

Sau đó, màn hình trực tiếp vụt đen.

Phó Dật Hạo xem đến cuối cùng, đợi vài phút, mới từ từ rời khỏi trực tiếp. Anh đứng lên từ sô pha, đột nhiên cảm thấy hơi khát. Nhìn thời gian không còn sớm, anh cũng chuẩn bị nghỉ ngơi, đành đi vào bếp mở tủ lạnh.

Đôi mắt hẹp dài nhìn lướt qua một vòng tủ lạnh, phát hiện đã không còn sữa.

Chân mày thanh tú nhíu lại một chút, anh chán nản đi lại trong phòng khách, cuối cùng quyết định xuống lầu mua.

Sau khi báo với Phó Dật Tuyền, người vẫn đang siêng năng làm bài tập trong phòng, anh mở cửa đi ra ngoài. Anh mặc quần áo ở nhà, chân mang dép lê, vừa mở cửa thì cũng nghe thấy tiếng cửa mở từ phía đối diện.

“Cót két—”

Phó Dật Hạo ngẩng ngẩn cả người.

Chân Tích cũng sững sờ.

Phó Dật Hạo ngẩn người là vì, vừa mới xem cô trực tiếp ở trên màn hình, đột nhiên cô lại xuất hiện trước mặt mình.

Còn Chân Tích sững sốt là vì, buổi tối Phó Dật Hạo mặc quần áo ở nhà... Tuy rằng trang phục ban ngày cũng khá thoải mái, nhưng ai cũng sẽ có sự tương phản như vậy.

Trong tay Chân Tích cầm một túi rác thật to, hôm nay khi chuyển đến có một số đồ bỏ đi mà cô chưa kịp vứt, cô muốn đi xuống lầu để đổ rác, thuận tiện mua chút sữa mang lên.

Sữa giúp cô ngủ ngon, cô quen giường, sợ vừa mới thay đổi hoàn cảnh sẽ không ngủ được.

“Hi...”

Chân Tích mở lời.

Phó Dật Hạo nhìn Chân Tích còn mặc trang phục lúc trực tiếp, hình như cô chỉ tháo kính áp tròng, trên mũi đeo thêm một gọng kính thật to.

Tim của Chân Tích đập nhanh hơn, cô đột nhiên nghĩ đến việc Mộ Dật vừa mới xem trực tiếp của mình, đến giờ này lại đúng lúc Phó Dật Hạo xuống lầu.

Trong lòng Chân Tích có một suy nghĩ lớn mật.

“Đi bỏ rác sao?”

Giọng nói của anh chậm rãi vang lên, lại có cảm giác như dòng điện chạy qua, làm tê dại lồng ngực Chân Tích.

Thật hết thuốc chữa.

“Tôi đi cùng cô.”

Phó Dật Hạo đi về phía cô, giống như muốn cầm hộ túi rác trong tay cô.

Chân Tích bỗng nhiên lấy lại tinh thần, mở miệng nói: “Không cần đâu, tôi định xuống siêu thị dưới lầu mua vài thứ nữa.”

Phó Dật Hạo nghe vậy cong môi: “Được.”

Tay lại rút về.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Rose

Ban đêm người đi ra ngoài rất ít, trong thang máy chỉ có hai người Phó Dật Hạo và Chân Tích. Chân Tích đứng mê mẩn, cẩn thận đánh giá một chút người đàn ông bên cạnh.

Vóc dáng cao ráo, Chân Tích so với các cô gái đã khá cao, nhưng Phó Dật Hạo vẫn cao hơn cô một cái đầu.

Chân Tích có chút buồn bực, thật ra cô rất muốn hỏi người bên cạnh có phải Mộ Dật không, nhưng ba lần bày lượt mặt không đủ dày, cô có chút thẹn thùng.

Tuy nhiên, nếu đó là sự thật, mà cô lại không đủ dũng khí để mở miệng hỏi, thì cô đã lãng phí một tài nguyên tốt nhà hàng xóm.

Đôi lúc miệng còn nhanh hơn não.

Chân Tích mở miệng: “Anh...”

“Đình—”

Thang máy dừng ở tầng một.

Nháy mắt Chân Tích đã phục hồi tinh thần.

Cửa thang máy đã chậm rãi mở ra, bóng đèn xuyên qua đại sảnh, tràn vào thang máy. Cô cắn môi, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Quên đi, lần sau lại hỏi.

Cô cười cười xin lỗi, đi ra cửa thang máy: “Không có gì.”

Tiểu khu này thật đầy đủ trang thiết bị và cơ sở vật chất, xuống lầu đi thêm vài bước là đến cửa hàng tiện lợi 24/24. Chân Tích đi từ từ qua từng quầy hàng, nghĩ về cảnh tượng vừa nãy.

Đột nhiên có chút hối hận vì không hỏi.

Thôi lại quên đi.

Cô an ủi chính mình.

Lần sau có cơ hội gặp mặt, cô nhất định phải hỏi.

Khi Chân Tích nghĩ về chuyện này, cô không nghĩ lần sau lại đến nhanh như vậy.

Tay của Phó Dật Hạo và cô cùng chạm vào một hộp sữa.

Chân Tích sững sờ, còn người kia phát ra một tiếng cười nhẹ.

Gần như trong nháy mắt, Chân Tích liền xác định Phó Dật Hạo và Mộ Dật là cùng một người.

“Anh có phải là đại thần Mộ Dật không?” Tay Chân Tích còn đặt ở trên hộp sữa, ánh mắt lại nhìn thẳng vào người đàn ông bên cạnh. Ánh mắt của cô như ngập nước, như có thể nhìn thấu qua tìm Phó Dật Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Edit: Rose

Thứ bảy khai trương, mấy ngày nay Chân Tích bận rộn đến chân không chạm đất. Cô làm một cái bánh ngọt thật to, trưng bày lúc khai trương. Lý Như vô cùng khoa trương, vốn dĩ Chân Tích nghĩ treo băng rôn là được rồi, kết quả Lý Như vừa đến, ngay tại cửa mỗi bên đặt một cái lẵng hoa.

Tiệm bánh của Chân Tích vừa trang trí theo phong cách nhẹ nhàng, nhã nhặn, kết quả bây giờ ở cửa có hai cái lẵng hoa to màu đỏ...

Cảm giác một lời khó nói hết...

Bạn trai của Lý Như là đàn anh của bọn họ, nhưng hai người không học cùng một chuyên ngành, chàng trai thoạt nhìn rất đáng tin cậy. Cho dù đến đây giúp đỡ, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Lý Như, trong lúc đó Chân Tích nhìn đôi tình nhân quấn quýt bên nhau, trong lòng có chút khổ sở.

Đúng chín giờ cửa hàng chính thức khai trương, chưa đến mười giờ, Chân Tích đã thấy Phó Dật Tuyền đến, cùng với Phó Dật Hạo ở phía sau.

Hôm nay Phó Dật Hạo mặc áo sơ mi sáng màu, áo khoác kaki, quần đen dài đến mắt cá chân, không mang khẩu trang.

Hình như từ tối hôm đó đến giờ, cô và Phó Dật Hạo cũng chưa từng chạm mặt.

Tuy rằng hai người ở nhà đối diện, nhưng Chân Tích ngoại trừ đến cửa hàng, mỗi ngày đều ở trong nhà hoàn thành đơn đặt hàng.

Hôm nay vừa gặp bỗng nhiên có cảm giác đã qua mấy đời.

Cô nhớ đến tối hôm đó ở siêu thị, cô hỏi Phó Dật Hạo: “Anh có phải là đại thần Mộ Dật không?”

Đôi mắt cô gái sáng ngời, nhìn thẳng về phía người đàn ông trước mặt.

Trong mắt giống như có một ngọn lửa, dưới ánh đèn ánh mắt cô càng thêm lấp lánh, làm Phó Dật Hạo cảm thấy bị nhìn đến không chỗ nào che giấu. Ngừng vài giây, Chân Tích chỉ nghe được anh trả lời.

“Cô đoán xem?”

Anh nói cô đoán xem...

Đầu Chân Tích có chút đau.

Cuối cùng, bọn họ cứ mập mờ như vậy, ai về nhà nấy.

Nhưng thật ra trong lòng Chân Tích đã gần như xác định, người trước mắt chính là Mộ Dật.

Tìm liên đáp thật nhanh, người thường ở thế giới ảo và thế giới thực đều có sự tương phản, vào khoảnh khắc này Chân Tích có thể cảm nhận rõ ràng sự tương phản của chính mình. Cho cô mười lá gan, cô cũng không dám đùa giỡn đại thần Mộ Dật ở thế giới thực đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Rose

Tìm Chân Tích đập nhanh hơn, sau khi Phó Dật Tuyền nhìn thấy Chân Tích, vội vàng vui vẻ chào hỏi.

“Chị Chân Tích ~”

Trong tay cầm một chiếc hộp nhỏ: “Quà tặng khai trương ạ.”

Chân Tích rất bất ngờ, nhận đồ trong tay Phó Dật Tuyền. Cô bé này thật sự quyết định muốn học làm bánh với cô à.

“Cảm ơn em.” Khóe miệng cười lộ lên, hai lúm đồng tiền hiện rõ trên gương mặt, tầm mắt lại tự nhiên dừng lại trên người Phó Dật Hạo.

Người đàn ông nhếch miệng mỉm cười: “Quà là tôi mua, con bé mượn hoa dâng Phật* thôi.”

*Mượn hoa dâng Phật: dùng thứ của người khác để đem tặng.

Chân Tích sững sờ, hộp trong tay đột nhiên có chút nóng bỏng tay. Phó Dật Tuyền nghe được, lập tức quay đầu hung hăng liếc Phó Dật Hạo một cái. Nhìn anh em hai người trừng nhau, Chân Tích bật cười.

“Chị Chân Tích, là anh của em dẫn em đến, nếu không em sẽ bị giam ở nhà làm bài tập. Em mới trở về nhà từ nhà anh ấy, anh ấy liền nói cho em biết chị là hàng xóm mới của anh.”

Phó Dật Tuyền chep miệng, tỏ ra vô cùng bất mãn. Hôm nay có thể vì là chủ nhật, Phó Dật Tuyền không mặc đồng phục rộng thùng thình mà mặc áo khoác thoải mái và quần jean sáng màu, nên cô trông rất khác so với lần trước.

Chân Tích cười trả lời: “Ừm, chờ em có thời gian rảnh, có thể đến nhà chị.”

Phó Dật Tuyền nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời: “Thật sao ạ?”

Chân Tích gật đầu đồng ý, lấy một hộp bánh nghìn tầng từ trong quầy đưa cho Phó Dật Tuyền: “Tặng em nè.”

Phó Dật Tuyền vui vẻ nhận lấy, sau đó tuyên bố nhất định phải ủng hộ việc kinh doanh của Chân Tích, sau đó chạy đến sau quầy xem bánh ngọt trưng bày. Cửa hàng rất đông người, nhân viên tiệm bánh vẫn chỉ có hai người, Phó Dật Hạo đến gần Lý Như đã phát hiện, nhìn thấy Phó Dật Tuyền đến xem, cô cũng vội vàng đi qua giới thiệu.

Phó Dật Hạo đi hai bước rồi dừng ở trước mặt Chân Tích. Chân Tích ngạc nhiên, trong tay vẫn còn cầm quà tặng Phó Dật Tuyền vừa đưa.

Cô ngừng đầu nhìn người trước mắt, khóe miệng cong lên, hươu hươu quà tặng trong tay: “Cảm ơn anh nha.”

Phó Dật Hạo chọc chọc lưỡi vào răng, ngừng một chút mới mở miệng hỏi: “Của tôi đâu?”

Âm thanh du dương êm tai, Chân Tích lại ngẩn người, đột nhiên nghĩ đến một vở kịch cổ phong của Phó Dật Hạo.

Nhân vật phối âm là một công tử đào hoa phong lưu, nói chuyện cũng giống như hiện tại, trong giọng nói mang theo ý cười, bảy phần phong lưu, ba phần nghiêm túc.

Nhân vật này cuối cùng có kết cục không tốt, còn làm Chân Tích khóc cạn nước mắt.

“Dạ?”

Âm cuối còn có chút cao giọng.

Chân Tích nhanh chóng phản ứng kịp thời, phát hiện mình đang nhìn chằm chằm Phó Dật Hạo, lập tức vô cùng hoảng sợ.

Vừa rồi anh mới nói gì cơ?

Của tôi đâu? Cái gì của tôi?

“A?”

Chân Tích giật mình.

Phó Dật Hạo bật cười: “Tôi nói, Tiểu Tuyền đã có, còn của tôi đâu?”

Trong chốc lát Chân Tích đã giác ngộ, lúc này mới kịp phản ứng, cô mới vừa cầm một hộp bánh nghìn tầng đưa cho Phó Dật Tuyền.

“Anh thích bánh ngọt à?”

Chân Tích vuốt tóc, hỏi tiếp: “Đàn ông không phải rất ít người thích ăn đồ ngọt sao? Anh ăn ngọt nhiều không? Bên này đúng lúc có mấy cái tôi cảm thấy độ ngọt vừa phải, anh có muốn thử một chút không?”

“Rất thích ăn, cô xem rồi đề cử là được rồi.”

Xung quanh rất náo nhiệt, có không ít người đứng mua bánh và chụp ảnh, tiệm bánh vông hồng, thật đáng để chụp ảnh đăng Weibo.

Nhưng cho dù là trong hoàn cảnh ồn ào tại đây, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng âm thanh của Phó Dật Hạo.

Cần từng tiếng rõ ràng, xuyên qua đám người, đi vào tai cô.

“Âm—”

Cảm giác trái tim cô đã rơi vỡ tan nát rồi...

Minn: Mọi người nghĩ sao về từ xưng hô ạ? Anh Hạo xưng “tôi-cô” có xa lạ quá không nhĩ ;;-;; Nhưng hiện tại em vẫn chưa nghĩ có nên đổi hay như nào, mọi người cho em xin ý kiến nha~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edit: Rose

Cảm giác tim đập mạnh là như vậy sao?

Đã nhiều năm cô chưa cảm nhận được.

Nhiều lần vì giọng nói của anh mà động tâm, cũng không nghĩ đến việc gặp mặt người thật nhanh như vậy.

Năm cô học đại học năm nhất, Chân Tích đã từng hẹn hò với bạn trai, là mối tình đầu, mê mê tỉnh tỉnh, luôn muốn mang đến cho đối phương những gì tốt đẹp nhất. Khi đó mọi chuyện diễn ra vô cùng tốt đẹp, Chân Tích đối với chuyện tình cảm rất nghiêm túc, cô thật sự dành tình cảm của mình cho nam sinh đó.

Ngay cả sau khi biết anh ta bắt cả hai tay, Chân Tích vẫn ngu ngốc muốn nói lại tình xưa.

Nói như thế nào nhĩ? Tình yêu tựa như kéo dây thun, nếu như kiên quyết không chịu buông tay, cuối cùng chắc chắn sẽ đau.

Chân Tích hỏi nam sinh kia vì sao.

Vì sao nếu đã như vậy, dù là chia tay, cũng tốt hơn nhiều so với bắt cả hai tay đúng không?

Mối tình đầu đi qua như một bọt tại, tàn nhẫn tát vào mặt Chân Tích. Lúc đó Lý Như đi nắng nam sinh kia một trận, mỗi lần nghe Chân Tích hỏi cô vì sao lại tức giận đến vậy? Vì sao? Còn có thể là vì sao?

Một thẳng cắn bã.

Nhiều đêm, Chân Tích mất ngủ, tự hỏi có phải mình đã làm gì không tốt hay không, một lần lại một lần tự trách mình. Thời gian đó, cái gì cô cũng không muốn làm, mỗi ngày nếu không đi học sẽ ở lì trong phòng ngủ, ngăn người một ngày một đêm. Sau đó, cô thấy một tác phẩm mới của CV mà cô vẫn luôn yêu thích.

Là một chính kịch hiện đại, cả đời nam chính trải qua nhiều sóng gió. Bị người yêu phản bội, công việc thất bại, người thân qua đời, nhưng anh vẫn chưa bao giờ bỏ cuộc.

Trong vở kịch này có một câu, cho đến bây giờ Chân Tích vẫn còn ấn tượng sâu sắc.

“Khi ta thật sự đối mặt với sinh ly tử biệt, ta sẽ phát hiện, tất cả những rắc rối và chấp niệm ta không thể buông bỏ trong cuộc sống, đều là cát bụi.”

Giọng nam trong trẻo lạnh lùng đọc câu nói này, Chân Tích nghe như được tiếp thêm sức mạnh, cô quyết định sẽ không tiếp tục bi lụy như vậy nữa.

Cô bắt đầu bận rộn với chuyện cá nhân, bài chuyên ngành và cả đam mê làm bánh.

Ăn đồ ngọt có thể điều hòa cảm xúc rất tốt, giúp duy trì tâm trạng vui vẻ, lần đầu tiên Chân Tích làm bánh ngọt là ở một tiệm bánh DIY.

Loại cảm giác này quả thật rất thoải mái, cô đột nhiên muốn truyền cảm hứng này cho người khác, sau đó thì có tiệm bánh nhỏ của cô, và có cuộc sống bây giờ.

Theo một khía cạnh nào đó, Chân Tích thật sự rất biết ơn người đã từng đối xử tệ bạc với cô.

Tất cả thù hận và chán ghét, đến cuối cùng thật ra cũng có thể biến thành động lực.

Sau đó nó giúp cô tiến về phía trước, có cuộc sống của riêng mình, rồi cô phát hiện, mọi thứ trong quá khứ sẽ dần phai mờ trong tâm trí cô. Thậm chí người cô từng rất căm thù trông như thế nào, đã sớm trở nên mờ nhạt trong đầu cô.

Tiệm bánh là hương vị, là hạnh phúc của cô, cô muốn truyền nó đến tất cả mọi người thông qua vị ngọt trên đầu lưỡi của mỗi thành phẩm.

Chân Tích càng nghĩ càng không ngủ được, cô rời giường đi uống nước, vừa đi đến phòng khách, đột nhiên nghe được tiếng động ngoài cửa.

Cô sững sốt, theo bản năng liền đi đến trước cửa, nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo. Phó Dật Hạo vừa mới trở về, anh mở cửa ra, cô nhìn chằm chằm bóng dáng đã vài ngày không thấy kia, biến mất ở phía sau cánh cửa.

A, hình như đã vài ngày không gặp.

Chân Tích nghĩ thầm trong lòng.

Về muộn quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit: Rose

Ngày qua ngày, Chân Tích vẫn bận rộn đến chân không chạm đất. Vừa khai trương công việc rất nhiều, cô cũng tuyển thêm một số nhân viên, hiện tại ngoại trừ đơn đặt hàng trên mạng, cũng có nhiều người xung quanh nghe danh mà tìm đến. Khi cô có chút thời gian rảnh, cô bắt đầu dạy nhân viên của mình làm bánh.

Trên Weibo có không ít người tag Chân Tích, đều là ảnh chụp tiệm bánh những ngày vừa qua. Chân Tích lần lượt lướt xem, xem được một nửa thì đột nhiên nhìn thấy một ảnh...

Trong lòng cô nhảy dựng, chậm rãi phóng to ảnh chụp.

Là ảnh chụp ngày khai trương, khi chụp trong tiệm bánh, đúng lúc chụp cô và Phó Dật Hạo.

Cô gái mặc áo thun quần bò, trên người còn đeo tạp dề làm bánh.

Người đàn ông cao hơn cô không ít, mặc áo sơ mi sáng màu, áo khoác kaki, quần dài đen. Trong ảnh này chỉ thấy bóng lưng Chân Tích, nhưng lại chụp được toàn thân Phó Dật Hạo.

Đáy mắt có tia sáng dịu dàng.

Chân Tích nhìn một hồi, lặng lẽ lưu lại.

Chụp thật đẹp.

Từ sáng sớm bụng cô đã âm ỉ đau, gần đây hình như quá bận rộn, lần này cảm giác đau bụng kinh đặc biệt rõ ràng. Nhìn sắc trời bên ngoài đã dần tối, đơn đặt hàng cũng đã xử lý tốt, cô mới bàn giao một chút rồi rời đi.

Bình thường Chân Tích đều di chuyển bằng xe buýt, hôm nay đợi một lát cũng không thể đợi được, bụng càng ngày càng đau, mùa thu gió mát, thổi qua cơ thể cô, cô mới phát hiện, bản thân đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Trong thành phố to như vậy, gió lạnh từng cơn, người đến người đi, đã qua một ngày bận rộn, trên mặt đều tỏ ra chán nản, cô đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

Con người sẽ luôn ở một khoảnh khắc nào đó, nghi ngờ quyết định của chính mình. Chân Tích đột nhiên không biết, tại sao mình lại rời quê đến đây.

Như vậy có đáng hay không?

Cô bật điện thoại chờ xe, trong lúc chờ đợi cơ thể không ngừng cảm thấy yếu ớt, cuối cùng cô ngồi xổm ngay ven đường. Cô đã có thể cảm nhận rõ ràng mồ hôi lạnh ướt đầm thái dương.

A, bụng đau quá.

Di cả thật không tốt chút nào.

Chân Tích mặc áo khoác màu đỏ và quần skinny đen, mái tóc đen dài xõa ở sau lưng, da trắng nõn, trong bóng đêm đặc biệt rõ ràng. Cô cố gắng đi đến dưới lầu tiểu khu, nhìn ánh sáng ấm áp trước mắt, không chịu được nữa đành ngồi xổm xuống.

Cô rất gầy, ngồi xổm xuống cũng chỉ là một khối nhỏ nhỏ.

Gần như trong nháy mắt Phó Dật Hạo đã tóm lấy người trước mắt.

Chân Tích dừng một chút rồi thử đứng lên, nhưng bởi vì ngồi lâu nên máu huyết không lưu thông, làm bước chân cô hơi lảo đảo. Trước mắt Chân Tích tối sầm, giây tiếp theo, cánh tay của cô đã được vững vàng đỡ lấy.

Phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc và mùi thuốc lá nhẹ nhẹ.

“Cô không sao chứ?”

Phó Dật Hạo phải đỗ xe đi siêu thị mua đồ, vừa mới bước ra khỏi siêu thị đã nhìn thấy người trước mắt.

Cô lại thành một khối, làm tim anh như bị néo một cái.

Trong tay còn cầm theo đồ anh mua từ siêu thị, Phó Dật Hạo cảm thấy thật may mắn, bản thân không trực tiếp đi từ bãi đỗ xe lên thang máy, mà đi siêu thị mới về nhà. Nếu không phải đúng lúc anh nhìn thấy, không biết Chân Tích sẽ như thế nào nữa.

Chân Tích sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng người phía sau là Phó Dật Hạo.

Cô mượn sức lực của Phó Dật Hạo đứng lên, đứng bên cạnh lắc đầu: “Tôi không sao.”

Chân mày anh nhíu chặt, anh vẫn không yên tâm: “Thật sự không sao?”

Giọng nam dịu dàng như ngọc vang lên ở bên tai, lần đầu tiên Chân Tích lại không có ham muốn thương thức. Bụng vô cùng đau đớn, như là có gì đó néo bụng cô thật mạnh.

“Không sao.” Chân Tích thử giải thích, nhưng không biết nên nói như thế nào. Cô che bụng, vừa chuẩn bị mở miệng chợt nghe thấy giọng nói của Phó Dật Hạo: “Đến bệnh viện đi.”

“Không cần đâu.”

Chân Tích vội vàng xua tay, đau bụng kinh vẫn không đau đến mức phải đến bệnh viện. Cô đau đến môi trắng bệch, cười nói: “Tôi lên nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe ngay thôi, thật sự không sao mà.”

Phó Dật Hạo trầm mặc một hồi, nhìn bộ dạng của cô bây giờ, lại thấy cô vẫn kiên trì, cuối cùng vẫn đồng ý. Anh đỡ cánh tay Chân Tích, cho cô dựa vào mình, động tác rất tự nhiên, Chân Tích lại bối rối vì động tác thân mật này mà hơi ngẩn người.

Đau đớn làm cho cô bỗng phục hồi tinh thần.

Nghĩ cái gì thế?

Chỉ là thấy mình không khỏe quan tâm mình một chút thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rose

Chân Tích về đến nhà, chưa kịp thay quần áo đã nằm trên sô pha ở phòng khách. Một lát sau, cô mới đứng dậy đi uống hai viên thuốc giảm đau.

Trong nhà loại đường nào cũng có, nhưng lại không có đường đỏ. Cô thất vọng trở về sô pha, ôm gối, định nằm một lát thì đi vào phòng.

Có lẽ ngay từ khi thuốc giảm đau có tác dụng, Chân Tích đã hơi lơ đãng muốn đi ngủ, ý thức dần mờ hồ. Cô cuộn mình trên sô pha, nhìn đèn trong phòng khách đã cảm thấy bóng chồng.

“Đình đông——”

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bóng đèn lại trở nên rõ ràng.

Đầu tiên Chân Tích cảm thấy nghi hoặc, nhưng chưa được một giây đã nghĩ đến người bấm chuông cửa là ai.

Sau đó cô nhanh chóng xỏ dép lê chạy ra mở cửa.

Đúng như dự đoán...

Pyjamas màu đen, thêm tóc ngắn ướt sũng, trong tay thoang thoảng mùi hương... Đường đỏ với gừng sợi.

Đường đỏ với gừng sợi?

Ánh mắt của người đàn ông mang theo lo lắng, nhìn sắc mặt Chân Tích đã bình thường, chỉ là quần áo vẫn chưa thay, trên quần áo còn có nếp nhăn, lập tức đã đoán được chắc chắn là cô vừa trở về đã nằm xuống.

“Tôi có làm phiền cô không?”

Phó Dật Hạo lễ phép hỏi, lúc này Chân Tích mới lấy lại tinh thần, theo bản năng nghiêng người cho anh đi vào.

Hoàn toàn không nhận ra, hơn nữa đem lại để cho một người đàn ông đi vào nhà của mình, hình như không phù hợp lắm.

Phó Dật Hạo chọc chọc đầu lưỡi trên răng cấm, theo bên cạnh Chân Tích đi vào nhà. Cô đi sau đóng cửa lại, yên lặng nhìn người trước mắt.

Trong tay Phó Dật Hạo còn bung một chén đường đỏ với gừng sợi, ngón tay thon dài trắng nõn, bát sứ nhỏ nhỏ, bên trong có mùi hương thoang thoảng của đường đỏ, làm cho Chân Tích có chút xuất thần.

Anh nhìn thấy ánh mắt của Chân Tích, không nhịn được mở miệng giải thích: “Tuy rằng tôi không biết có phải không, nhưng tiểu Tuyền thỉnh thoảng cũng như vậy nên...”

Bát được đưa ra phía trước một chút.

“Cảm ơn.”

Chân Tích nhận lấy.

Cô như nhớ ra cái gì đó, trước hết để Phó Dật Hạo ngồi xuống, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Bát đường đỏ được cô để trên bàn, Chân Tích bước ra, tay cầm một hộp có nhãn hiệu tiệm bánh của cô.

“Cảm ơn anh. Đây là loại bánh quy bơ của cửa tiệm chưa được đưa ra thị trường, anh nói anh thích đồ ngọt, cầm ăn thử chút xem.”

Phó Dật Hạo nghe vậy, nhận bánh trong tay Chân Tích, nhất thời bật cười.

“Bánh ít đi bánh quy lại*?”

*Bánh ít đi bánh quy lại: Đại ý có qua có lại.

Hai má Chân Tích đỏ lên, không trả lời, miệng nhỏ nhấp bát đường đỏ trong tay.

Không biết vì sao, cô cảm thấy hương vị đường đỏ lần này đặc biệt ngon, mùi hương gừng dễ chịu, đường đỏ cũng rất thơm.

Dù thế nào cũng thấy ngon.

Cảm giác đau đớn trên bụng dần dần được đè xuống, Phó Dật Hạo cứ lảng lảng nhìn Chân Tích uống hết nước đường đỏ. Chân Tích bị anh nhìn đến ngượng ngùng, hơi tránh đi ánh mắt của anh.

Tầm mắt lướt qua hộp thuốc trên bàn, Phó Dật Hạo thuận tay cầm lên.

Thuốc con nhộng Ibuprofen*?

*Ibuprofen là một thuốc chống viêm non-steroid được dùng để giảm các triệu chứng viêm khớp, thống kinh nguyên phát, sốt, và như một thuốc giảm đau, đặc biệt là nơi có viêm.

Thuốc giảm đau?

“Uống ít thuốc giảm đau thôi.”

Chân Tích nghe thấy, không ngừng gật đầu.

Giống như gà con mổ thóc.

Phó Dật Hạo nhìn cô không nhịn được cười một tiếng, tiếng cười khàn trầm thấp.

Sau khi bụng không còn đau, lực chú ý rốt cục lại chuyển đến âm thanh của anh.

Thật là dễ nghe.

“Anh là đại thần Mộ Dật đúng không?”

Sau khi Chân Tích hồi phục lại tinh thần, tiếp tục hỏi lại vấn đề này. Phó Dật Hạo không nghĩ mạch suy nghĩ của cô lại thay đổi nhanh như vậy, trong chốc lát anh theo không kịp.

Có chấp như vậy? Nhất định phải hỏi vấn đề này?

Vậy hẳn là anh phải trả lời rồi.

“Là tôi.”

Giây tiếp theo, trên mặt cô lập tức hiện lên ý cười.

Thần thái phấn chấn, má lúm đồng tiền dần lộ rõ.

“Tôi biết tôi không nghe nhầm mà.”

Lúc Chân Tích cười rộ lên, má lúm đồng tiền thật sự trông rất xinh, bộ dáng cô tinh lạng lại xinh đẹp, rất có cảm giác của mỹ nhân cổ điển. Phó Dật Hạo không trả

lời, chỉ thản nhiên nhìn về phía cô.

Rốt cục Chân Tích cũng nghe được câu trả lời rõ ràng, nhất thời có chút hưng phấn, trên mặt hiện lên biểu cảm sinh động.

Thần tượng, là thần tượng cô thích nhiều năm như vậy.

Là mỗi ngày cô đều ngồi YY*, mỗi ngày đều đi xem những tin tức mới nhất, mỗi ngày đều đăng Weibo, mỗi ngày đều nghe kịch truyền thanh.

*YY: Tự sướng, tự tưởng tượng.

Vốn hai người giống như cách một tầng sa*, hiện tại tầng sa ấy đã biến mất không dấu vết, lòng ngực tê dại và sự kích động đã chiếm lấy suy nghĩ của Chân Tích.

*Sa: Lừa dối.

Trong bát đường đỏ đã sắp thấy đáy, cô tiếp tục nói: “Em thích âm thanh của anh đã rất nhiều năm, cho nên lần đầu tiên nghe bản thân anh nói chuyện, em đã cảm thấy giống rồi, từng kịch truyền thanh của anh em đều nghe qua.”

Chân Tích lập tức trò chuyện thân mật hơn nhiều.

Phó Dật Hạo đã biết bộ dạng của cô, không nhịn được muốn trêu chọc cô.

“Anh biết, Weibo của em anh đã xem qua.”

Chân Tích đỏ mặt.

Mặt Chân Tích đã đỏ đến muốn thiêu cháy.

Cả Weibo đều xem qua, cho nên thích bao nhiêu, thích bao lâu, anh đều biết.

“A——”

Phó Dật Hạo gần như bình tĩnh, thản nhiên nhìn người đỏ mặt trước mắt.

Bánh quy bơ còn chưa ăn, người uống đường đỏ cũng không phải anh.

Nhưng sao đột nhiên lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Mình: Trời ạ thật sự không biết chị Tích đã khen giọng anh Hạo dễ nghe bao nhiêu lần rồi á =)))

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Rose

Chân Tích ngồi trong tiệm bánh, Weibo của cô bị lag mấy ngày, nguyên nhân là do tối hôm đó Phó Dật Hạo bình luận ở bài viết trên Weibo của cô.

Nhìn lướt @ và bình luận còn đang tăng nhanh, Chân Tích lâm vào trầm tư.

Hóa ra trước đây cô đã sai về bản thân mình.

Đây mới chính là cảm giác làm vỗng hòng.

Tối hôm đó cô ngủ không được, sau đó bèn post một bài trên Weibo. Lúc đó Phó Dật Hạo đang online, nên cô cũng không có không biết xấu hổ mà chụp ảnh, cho nên đăng đăng một dòng chữ nhạt nhẽo: Điều tốt nhất hôm nay, là đường đỏ và gừng sợi.

Sau đó cô thấy Phó Dật Hạo, người đã sống ẩn rất lâu trên Weibo, người đã cho cô điều tốt nhất hôm nay, bình luận một câu sớm nghỉ ngơi. Sau đó, Weibo của cô thật sự trở thành hot nhất hôm nay.

Thật đau tim...

Đến bây giờ cô vẫn không dám trả lời bình luận, đặc biệt lần cô phát trực tiếp vừa rồi, quả gif động Mộ Dật đến tặng lễ vật cũng bị đào lên, cả hai đều được đăng dưới chủ đề nóng của Mộ Dật.

Thật sự là nghiệp chương mà...

Tuy rằng trên thế giới ảo Chân Tích không biết xấu hổ là gì, nhưng ở thế giới thực, khi cô đối diện với Phó Dật Hạo, hai người cúi đầu không thấy ngượng đầu thấy.

Sau chuyện lần trước, hình như hai người lại trở về quan hệ xã giao như thường lệ.

Nên anh ấy xem mình là hàng xóm, đúng không?

Ngồi ở bàn thu ngân, Chân Tích cảm thấy hơi đau đầu.

Đột nhiên lại nghĩ đến cái người Phó Dật Hạo này.

Cô cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, hình như trừ việc anh là Mộ Dật, anh là hàng xóm nhà cô, những thứ khác hoàn toàn không biết.

Nhưng mà cho dù là hoàn toàn không biết, dường như trong đầu cô từ bao giờ, người này ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Cao gầy, ngũ quan tuấn tú.

Khi cười luôn chỉ nhếch một bên khóe miệng.

Mắt một mí nhưng đôi mắt lại không cảm thấy nhỏ hay không có hồn.

Ngón tay thon dài, làn da trắng nõn.

Giọng nói đặc biệt.

Cô thích nhiều năm như vậy.

Êm tai, thật sự rất êm tai.

Đặc biệt khi cười lộ lên, hơi khàn, rất gợi cảm.

Lần đầu tiên Chân Tích tương tư một người như vậy.

Sao cô cảm thấy thời tiết hơi nóng thế nhỉ?

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của Chân Tích, nhìn số điện thoại lạ hoắc, Chân Tích còn tưởng rằng có khách hàng muốn đặt bánh.

Nhưng mà trời sắp tối rồi, hôm nay đã tạm ngưng nhận đơn hàng, chắc phải đợi đến ngày mốt.

“Chị Chân Tích.”

Xung hô thế này làm cho Chân Tích sững sốt, giấy tiếp theo cô mới kịp phản ứng đối phương đầu dây bên kia là ai.

Không trách cô được, dù sao mới vừa rồi trong đầu toàn là anh trai người ta.

“Tiểu Tuyền?”

“Chị Chân Tích, là em ạ.”

Lần này âm thanh bên điện thoại bên kia có chút vội vàng, không có cảm giác vui vẻ như bình thường. Đột nhiên thay đổi như vậy làm cho Chân Tích cũng trở nên nghiêm túc.

“Sao vậy em?”

“Chị Chân Tích, hôm nay nhà em có liên hoan, anh của em uống rất nhiều rượu, còn... còn xích mích với cha em, bây giờ anh ấy đang đi một mình, chị có thể đi xem giúp em xem anh em có về nhà hay không được không ạ?”

Chân Tích hoảng sợ, lập tức đứng lên.

Trái tim giống như bị cái gì nắm chặt, sau đó xé rách một lỗ nhỏ. Cô chưa kịp chào hỏi đã chạy ra ngoài, cuối thu gió lạnh thổi qua, giống như thổi vào lỗ nhỏ vừa bị xé ra trong tim, thoáng cái đã khiến cô bùng tình.

Chẳng qua chỉ là uống rượu thôi.

Chẳng qua chỉ là cãi nhau với người nhà thôi.

Vì sao cô lại khấn trương như vậy?

“Chị Chân Tích, chị còn nghe không chị?”

Phó Dật Tuyền hình như là lên gọi điện thoại, âm thanh dè dặt, nhưng Chân Tích vẫn có thể nghe được rõ ràng.

“Chị đây, chị đang nghe. Để chị về xem, em đưa chị số điện thoại anh trai em đi.”

“Dạ, em biết rồi, cảm ơn chị Chân Tích.”

Chân Tích chạy ra cửa mở khóa xe, mới phát hiện cô toàn thân trên dưới không mang theo cái gì cả ngoại trừ điện thoại.

Chìa khóa nhà cũng không cầm theo.

Nhưng mà xe đã đi được một quãng rồi.

Cô nhìn dây số Phó Dật Tuyền gửi đến, bèn bắt đầu gọi điện thoại, một lần lại một lần, đều không liên lạc được. Cô chạy đến dưới lầu, lại phát hiện thang máy đang trong quá trình bảo trì.

16 tầng.

Cô chạy lên theo lối thoát hiểm.

Thở hồng hộc đứng trước cửa nhà của Phó Dật Hạo.

Cô hơi khản trương, bắt đầu nhấn chuông cửa. Âm thanh của chuông cửa liên tục vang lên bên trong nhà, nhưng không ai mở cửa.

Chân Tích chưa từ bỏ ý định tiếp tục nhấn chuông cửa, sau khi kiên trì hơn mười phút rốt cục cô cũng từ bỏ.

Có thể là không về nhà rồi.

Thần kinh Chân Tích vừa mới bị kéo căng đột nhiên thả lỏng một chút, sau đó cô mờ đi động, lại tiếp tục gọi điện thoại. Điện thoại chưa kịp kết nối, điện thoại cô đã hết pin tự động tắt nguồn.

Chân Tích: "..."

Đây là những gì cô nhận được khi có lòng giúp đỡ sao?

Cô tuyệt vọng nhìn cửa phòng đối diện nhà mình.

Muốn quay lại lấy chìa khóa, nhưng lại không thể quay lại, ngộ nhờ Phó Dật Hạo xảy ra chuyện gì, cô lại đã đi mất thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa lúc này tiểu Chu cũng đã tan tằm, chìa khóa tiệm bánh cũng để trong túi luôn rồi.

Vừa mới đi bộ lên 16 tầng lầu còn không cảm thấy gì, hiện tại đột nhiên cảm giác bất lực. Lúc đi cũng không mặc áo khoác, bây giờ cô chỉ mặc quần bò và một chiếc áo len cao cổ.

Vừa mệt, lại vừa lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Edit: Rose

Chân Tích cuộn người ngồi trước cửa nhà Phó Dật Hạo, nghĩ xem hôm nay anh có về hay không.

Nếu có cô có thể đi vào sạc pin điện thoại.

Không biết đã qua bao lâu, trên người Chân Tích ngoại trừ di động, không thể nhìn xem đang lúc nào. Đột nhiên một cô gái ngồi đây, sẽ cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm.

Sau đó, cô hơi buồn ngủ.

Tiếp theo, cô nghe được âm thanh “Đinh” của thang máy.

Lập tức tỉnh táo hẳn, không đợi cô đứng lên, đã ngửi thấy mùi rượu nồng đậm. Giấy tiếp theo, cô nhìn thấy người cho đến buổi tối hôm nay vẫn không tìm được, mặt không đổi sắc, đã trở lại.

Chân Tích ngẩn ra, Phó Dật Hạo cũng ngẩn ra, hôm nay anh uống rất nhiều rượu, tư duy có hơi trì độn.

Nhưng sau khi nhìn thấy người trước mắt là Chân Tích, ánh mắt anh sáng lên.

“Sao không vào nhà?”

Phó Dật Hạo mở lời.

Tuy mùi rượu rất nặng, nhưng nói chuyện vẫn rất rõ ràng. Nếu nói chuyện rõ ràng, thì hẳn là không có chuyện gì, Chân Tích cảm thấy vậy.

Trước tiên cô trả lời vấn đề của anh: “Từ tiệm bánh về nhà gấp, nhanh quá, không kịp mang theo chìa khóa.”

Trong giây lát Phó Dật Hạo kịp phản ứng, là đã thấy cô ngồi xổm ở trước cửa nhà mình.

“Sao nóng vội thế? Đợi anh à?”

“Phải.” Chân Tích xoa đầu, sau đó nói tiếp: “Tiểu Tuyên nói anh uống nhiều rượu, rất lo lắng, nên bảo em đến xem anh.”

Phó Dật Hạo dùng lưỡi chọc chọc răng nanh, nhẹ giọng nói: “Anh không sao.”

Chân Tích nhăn mặt: “Mùi rượu trên người anh nặng quá.”

Chân Tích xoa tay: “Để em nấu canh giải rượu cho anh, tiện cho em mượn dây sạp của anh, có thể hôm nay em không về nhà được... Chút nữa em ra ngoài tìm khách sạn.”

Phó Dật Hạo cong môi, vòng qua cô mở cửa: “Vào đi.”

Lúc này thang máy bên ngoài đột nhiên lại vang lên.

Bấy giờ Chân Tích mới kịp phản ứng.

Ủa?

“Không phải thang máy đang bảo trì sao?”

Phó Dật Hạo nghe vậy xoay người, chống tay trên khung cửa, thú vị nhìn cô. Vóc dáng anh cao, trong phòng lại không có bật đèn, nửa người chìm trong bóng tối.

Tìm lại đột nhiên đập loạn xạ.

Chân Tích nhìn về mặt như cười như không của Phó Dật Hạo, đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau trong chốc lát, Phó Dật Hạo mới phá vỡ bầu không khí im lặng: “Có hai thang máy mà.”

Gì cơ?

“Chỉ có một cái bảo trì, đừng nói là em đi bộ 16 tầng nhé?”

Chân Tích: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Rose

Đây là lần đầu tiên Chân Tích vào nhà Phó Dật Hạo.

Phong cách trang trí thật tối giản, nhưng trông rất tinh tế. Bên trong không bày biện nhiều thứ lắm, sắc thái có vẻ lạnh, rõ ràng là không giống với gian phòng của cô.

Cửa anh vừa nhìn đã biết là nơi đàn ông ở.

Phó Dật Hạo vốn nhìn có vẻ bình thường, nhưng sau khi vừa vào cửa, đã ngồi trên sofa đỡ đầu, không nói gì, bộ dạng rất không thoải mái.

Hai người ở một chỗ lại tạo nên bầu không khí trầm mặc, làm cho Chân Tích hơi mất tự nhiên, cô liếm môi khô khốc, nhìn xung quanh một vòng, sau khi nhìn về phía phòng bếp thì đi qua.

“Em rót cho anh ít nước nhé.”

Phó Dật Hạo không nói gì, Chân Tích đợi một lát, xem như là anh ngầm đồng ý. Vốn muốn nấu canh giải rượu, nhưng nguyên liệu không đủ.

Nên cô im lặng pha nước chanh, còn bỏ thêm chút mật ong.

Cái bát được đặt ở trước mặt Phó Dật Hạo.

Phó Dật Hạo không cầm lấy, vàng trán ướt đẫm mồ hôi, một tay ôm bụng.

“Có phải do đau dạ dày nên khó chịu không?” Chân Tích nhíu mày, sau khi đặt cốc nước chanh trên bàn, lại xoay người: “Em đi nấu mì giúp anh.”

Khi cô vừa mới bước qua, vừa khéo nhìn thấy có mì sợi và trứng gà, sau khi Chân Tích rửa tay, bắt đầu đánh trứng gà và nấu mì vô cùng thành thạo, cô thích tự tay đi làm một chút gì đó. Hành lá xắt nhỏ được rắc một lớp lên trên mì trứng để tăng hương vị cho bát mì. Không biết từ khi nào Phó Dật Hạo đã đứng phía sau cô, cẩn thận nhìn hồi lâu.

Dáng người cao gầy, áo len cao cổ mỏng manh, tóc dài xõa trên lưng. Quần bò bao bọc đôi chân nhỏ nhắn, trong tay đang thành thạo chuẩn bị gì đó.

Cho dù không nhìn mặt chính diện, chỉ nhìn bóng dáng một cách đơn thuần, cũng cảm thấy là cảnh đẹp ý vui.

Chân Tích quay đầu, nhìn thấy người đàn ông đứng phía sau thì không khỏi hoảng sợ.

Phó Dật Hạo cứ như vậy mà tựa lên trên tường, hai tay khoanh ở trước ngực nhìn cô.

Ánh mắt rất sáng, khóe miệng khẽ cong lên.

Trong mắt nâu sẫm cứ thản nhiên nhìn Chân Tích như vậy, nếu bây giờ cô đứng gần hơn chút nữa, thì có thể thấy được bóng ngược của mình trong ánh mắt ấy.

Âm thanh bị nhiễu cồng, càng thêm dụ người phạm tội.

Chân Tích ngậy người đứng tại chỗ, đột nhiên quên phản ứng.

Minn: Chương sau có biến nha cả nhà yêu ~(_▽_~) (~_▽_~)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Rose

Cuối cùng, tối hôm nay Lý Như đã cứu vớt cô, lấy chứng minh thư giúp cô thuê phòng ở khách sạn.

Khi cô nhận được điện thoại của Chân Tích, hoảng sợ, cô nghĩ đến việc ai đã bắt nạt Chân Tích, sau khi nhìn thấy Chân Tích, mới phát hiện bản thân đã suy nghĩ nhiều.

Nha đầu này chẳng qua là đi về nhà mà không mang theo chìa khóa thôi. Lý Như mở miệng trêu chọc: “Cậu không phải là không mang theo chìa khóa, không mang nào thì có.”

Hình như nói không sai...

Chân Tích không để ý đến lời châm chọc của Lý Như. Trên người cô chỉ có mỗi chiếc áo len sợi, Lý Như sợ cô sẽ lạnh, nói rằng ngày mai trước khi đi làm sẽ ghé qua đưa cô một chiếc áo khoác.

Hôm nay Chân Tích rất khác, rất hồn bay phách lạc.

Lý Như quan sát cô một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

“Cậu sao vậy?”

Sau khi Chân Tích nghe thấy cũng không vội trả lời, im lặng ngồi trên chiếc sofa nhỏ trong phòng khách sạn.

“...Phó Dật Hạo chính là Mộ Dật á.”

Lý Như nghe xong rất bình tĩnh, chuyện này trước đó Chân Tích đã nói qua trên Weibo, sau khi Lý Như kích động xong, mười phần bình tĩnh mà dạy dỗ Chân Tích.

Thần tượng.

Nam thần của âm thanh.

Ở đối diện cậu.

Phải nắm bắt cơ hội thể hiện thật tốt.

“Hôm nay anh ấy uống quá nhiều rượu, tớ qua bên anh ấy xem một chút.”

Lý Như dừng động tác trong tay, chai nước khoáng bị cô nắm chặt.

“Anh ấy sẽ không ức hiếp cậu chứ?”

Chân Tích không để ý đến vấn đề của cô: “Tớ giúp anh ấy pha nước chanh, nấu mì, sau đó anh ấy hỏi tớ có phải thích anh ấy không.”

Trí nhớ quay ngược về một giờ trước...

Ánh mắt người đàn ông phát sáng, dựa một bên tường, bình tĩnh nhìn cô. Vẫn là âm thanh cô quen thuộc nhất: “Em lo lắng cho anh sao?”

Cổ họng Chân Tích nghẹn lại, không nói gì.

Âm thanh trầm thấp lại vang lên bên tai, Chân Tích cảm giác như anh đã chôn mình bên tai mình, vừa nói là nỏ: “Em thích anh đúng không?”

Đây là đang trêu ghẹo cô sao?

Tim đập thật nhanh, trong lồng ngực đã tràn ngập đủ loại cảm xúc.

Hỗn loạn.

Sau đó cô lại nháy mắt tỉnh táo.

Suýt chút nữa đã bị mê hoặc.

Chân Tích không biết tâm trạng ngay lúc đó của mình là gì, đầu óc trống rỗng, sau đó không biết như thế nào, cô nghe được âm thanh vô cùng bình tĩnh của chính mình chậm rãi vang lên: “Thích.”

Phó Dật Hạo sững sốt.

Vốn đầu óc có hơi trì độn lập tức tỉnh táo ba phần.

“Anh...”

Đột nhiên anh hơi hồi hận khi đã hỏi như vậy.

Chân Tích tủi thân, ánh mắt nhẹ tựa như bông liếc nhìn anh, trong mắt như có nước.

“Anh thì em không hiểu rõ lắm, nhưng nếu là về giọng, không phải anh đã biết rồi sao, em thích anh đã nhiều năm rồi.”

Cô nam quả nữ, vì sao lại muốn hỏi người ta vấn đề xấu hổ như vậy.

Ý vào việc cô là fan của anh, có thể trêu chọc như vậy hay sao?

“Cho nên hiện tại anh hỏi cái này là muốn đùa giỡn với em sao?”

Cô thật sự lo lắng cho anh, nên cái gì cũng quên mang theo, cứ như vậy từ tiệm bánh chạy đến, cứ như vậy đi bộ 16 tầng, cứ như vậy đợi thật lâu trước cửa nhà anh.

Chân Tích không cảm thấy anh vì thích mình nên mới hỏi như vậy, nhưng mà ngay sau đó...

“Anh thích em, nên mới hỏi như vậy.”

Thích em, nên mới muốn chủ động đến gần em, nhưng lại không biết chủ động như thế nào, cho nên mới lôi kéo em gái đang chuẩn bị thi cử đi khai trương tiệm bánh của em, cho nên mới xem trực tiếp của em, muốn cho em biết anh có xem.

Cho nên mới lo lắng em không thoải mái, đưa cho em nước đường đỏ.

Mặc kệ em tin hay không tin, đôi khi thích chính là như vậy, tình yêu không biết bắt đầu từ đâu.

Nhất kiến chung tình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit: Rose

“Cuối cùng thì sao?” Lý Như ngây ngốc ngồi nghe hồi lâu, sau đó hỏi.

Chân Tích suy nghĩ một chút, mới nhỏ giọng nói: “Sau đó tớ đi luôn, nói tớ còn có việc.”

Bản thân Chân Tích không tin anh thích mình, cô tự mình biết mình. Cô không cảm thấy, một người như vậy, chỉ vồn vện vài lần có duyên gặp gỡ, sẽ thích mình.

Nhưng mà hình như cũng vì những nguyên nhân khác, đã lâu rồi Chân Tích không yêu đương, vừa nghĩ đến việc muốn nói chuyện tình cảm, luôn né tránh theo bản năng.

Lý Như nhăn mặt nhàu mày: “Nhưng mà chưa từng nghe qua tin đồn tình cảm gì của Mộ Dật, đối xử với fan thế nào, trên mạng ngay cả ảnh thật cũng không có đi?”

Thì sao?

Chân Tích ngẩng đầu nhìn về phía cô.

“Tình tình lại rất khiêm tốn kín đáo, nếu tớ là anh ấy, có nhiều thành tựu, nhiều fan như vậy, đã sớm phát triển bành trướng hơn chứ, nhưng mà anh ấy không có.”

Lý Như không quan tâm Chân Tích, tiếp tục nói: “Chân Tích à, cậu cũng tốt lắm mà! Cậu xem này, vóc dáng đẹp, có sự nghiệp, hơn nữa tính cách cũng cực kì tốt luôn. Không nhắc đến tính cách đi, cái này cần thời gian mới có thể hiểu rõ nhau, mọi thứ khác đều tốt hết.”

Chân Tích trầm mặc.

“Cậu rất tốt luôn á, vậy tại sao khi anh ấy nói thích cậu, cậu lại cảm thấy là anh ấy nói giỡn chứ?”

“Căn bản là cậu cứ theo bản năng không muốn nói chuyện yêu đương, không muốn đồng ý phải không? Nếu như vậy, cậu vẫn nên nói rõ ràng với anh ấy.”

Chân Tích: “Tớ không có...”

Lý Như: “Vậy nếu hợp, tại sao cậu không thử?”

Tại sao không thử?

Vấn đề này mãi cho đến sau khi Lý Như đi về, Chân Tích vẫn còn đang suy nghĩ. Di động bị cô tắt tiếng, để sạc pin ở một bên. Nhìn màn hình giống như có cuộc gọi đến, Chân Tích vốn vẫn đang ngẩn ngơ vội vàng chạy đến bắt máy.

Cuối cùng điện thoại cũng đã được kết nối.

Phó Dật Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Anh là đột nhiên nghĩ, cái gì Chân Tích cũng không mang theo, cứ như vậy chạy ra ngoài, nên lo lắng đuổi theo, nhưng không thấy cô, anh nghĩ có lẽ hai người đã rẽ đi hướng khác rồi.

Gọi điện thoại lâu như vậy, vẫn không có ai nhận.

Suýt chút nữa anh đã nhờ người đi tìm rồi.

“Chân Tích?”

Giọng nam quen thuộc truyền đến.

Chân Tích sững sờ, nhìn dây số trên màn hình điện thoại, cô không lưu vào danh bạ.

Nhưng mà bên đầu dây là âm thanh mà cô rất quen thuộc.

Qua hồi lâu, cô nghe thấy bản thân mình nhẹ nhàng “Ừm.” một tiếng.

Một buổi tối mùa thu ở ngã tư đường, gió rét thấu da thịt.

Phó Dật Hạo chạy rất lâu, đã hoàn toàn tỉnh rượu. Anh dừng lại bên ven đường, trong nháy mắt mồ hôi bị gió thổi lạnh lạnh.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng còi xe ô tô, Chân Tích nhướn mày.

“Anh ra ngoài sao?” Uống nhiều rượu như vậy, cơ thể rõ ràng không thoải mái, vậy mà còn có tinh lực để đi ra ngoài sao?

Giọng nói Chân Tích rõ ràng không có hờn giận.

“Anh lo cho em, đi tìm em nhưng không thấy.”

Không biết vì sao, Chân Tích cảm thấy giọng nói hiện tại của Phó Dật Hạo, một lời khó nói hết.

Cô nghe thấy giọng nói đó, đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

CV gì đó, đối với việc gây khó dễ bằng âm thanh quá thật vô cùng chuyên nghiệp.

Chân Tích giải thích: “Em không mang theo chìa khóa nên em nhờ bạn, hiện đang ở khách sạn rồi, không có chuyện gì đâu...”

Chân Tích day huyệt Thái Dương, tiếp tục nói: “Em rất an toàn.”

Phó Dật Hạo chọc chọc đầu lưỡi vào răng nanh, đứng ở ngã tư đường trông trái cúi đầu cười ra tiếng. Trong âm thanh giống như có thuốc độc, Chân Tích lại cảm giác mình bị điện giật.

“Hèn gì em có lòng chăm sóc anh.”

Giọng nói của Phó Dật Hạo mang chút oán giận.

Chân Tích nghĩ đến giọng nói vừa nãy của mình, hai má hơi nóng lên như bị đốt.

Phó Dật Hạo như cảm thấy chưa đủ, tiếp tục nói: “Vậy khi nãy em từ chối anh, là do xấu hổ hả?”

Phía đối diện dừng lại một chút.

Qua một phút, vẫn không có ai nói chuyện.

Phó Dật Hạo cảm giác màn hình bên cạnh tai mình sáng lên.

Sau đó, anh nhìn thoáng qua điện thoại.

Điện thoại đã bị cúp máy.

Ngay vừa nãy.

Phó Dật Hạo nở nụ cười một tiếng, trở về nhà. Sau khi mở cửa bước vào, mì trứng đã hơi nguội lạnh.

Anh nhìn một chút, kéo ghế dựa ngồi xuống, lấy đôi đũa gấp lên, bắt đầu ăn mì trứng nguội lạnh, cuối cùng là nước dùng, một giọt cũng không chừa.

Nhìn chiếc bát rộng tuếch trước mắt, suy nghĩ của Phó Dật Hạo lại bay đi rất xa. Có người nói với anh, nếu thật sự thích fan của mình, cả ngày sẽ cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại thấy, vì fan sẽ không nhìn được.

Chắc chắn sẽ chủ động tìm anh, sau đó, nước chảy thành sông.

Anh đã bị lừa, trái lại cô hết sức duy trì bình tĩnh, một chút cũng không chủ động tìm anh, ngược lại là anh thiếu kiên nhẫn.

Vậy tối hôm nay là sao?

Từ trắng túng nhân đảm*?

*Từ trắng túng nhân đảm: Rượu làm tăng lòng dũng cảm của con người.

Phó Dật Hạo cười nhẹ một tiếng, ở trong căn phòng vắng vẻ, sau đó lại không nhìn được nở nụ cười. Ánh mắt dừng lại nơi phòng bếp, nơi Chân Tích vừa mới đến.

Giây tiếp theo, anh nảy ra một suy nghĩ trong đầu.

Đúng là từ trắng túng nhân đảm.

Minn: Thanh xuân nợ mọi người một cô bạn quân sự tình yêu như Lý Như~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Rose

Những ngày không sóng gió.

Trong thời gian đến Thương Thành, gần như mỗi ngày Chân Tích đều bận rộn với công việc. Tiệm bánh đã có năm nhân viên, buôn bán ngày càng tốt, cô cũng bắt đầu nhàn rỗi hơn.

Lần này phát sóng trực tiếp trong tiệm bánh, Chân Tích không làm bánh ngọt, chỉ đơn thuần tán gẫu.

Sau khi cô phát trực tiếp, liền im lặng nhìn câu hỏi trên màn hình, chọn một vài câu bắt đầu trả lời.

“Hôm nay không làm đồ ngọt, đúng rồi, các bạn chỉ đến để học làm điểm tâm có thể nhấn nút phía trên bên trái để out, tán gẫu thì phía dưới bên phải nào.”

“Phía dưới màn hình ngay khung chat, nút bên phải phía dưới là cái quái gì hả? Các bạn nói xem có thể là cái gì, là lẽ vật, đương nhiên là lẽ vật rồi. Tôi ở đây nói chuyện đến miệng đắng lưỡi khô, hy sinh nhan sắc bởi mọi người tán gẫu, các bạn phải tốt bụng mà tặng lẽ vật cho tôi chứ?”

Nhân viên xung quanh như có như không liếc nhìn cô một cái.

Tiếng Chân Tích trong trẻo lại mang theo chút làm càn, hoàn toàn không giống với thể giới thực.

Bị ánh mắt như thể nhìn, Chân Tích cũng cảm thấy bản thân có hơi tâm thần phân liệt...

Trên màn hình toàn là 233333, còn có người thật sự tặng lẽ vật.

*233333: (Ngôn ngữ mạng) Hahahahaha.

Chân Tích hoảng hồn nhìn: “Sao hôm nay nhiệt tình thế? Tôi đùa thôi, không cần tặng. Gần đây bạn quá nên không mở trực tiếp, hôm nay đặc biệt lên xem một chút.”

Đang trực tiếp, số người càng ngày càng nhiều, Chân Tích đột nhiên cảm thấy hôm nay không làm bánh ngọt mà lại có nhiều người xem như vậy, có chút ngượng ngùng.

“Đừng tặng lẽ vật.” Chân Tích tiếp tục nói: “Chấn hết mặt của tôi rồi. Sao hôm nay đông người thế này? Hôm nay không làm đồ ngọt nhé không làm đồ ngọt~”

“Tích Tích tôi là fan nhan sắc của cô...”

Chân Tích cong môi, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

“Cảm ơn cô bạn thật tình mắt này, tôi cũng là fan nhan sắc của tôi.”

“Đúng rồi, hiện tại đang ở trong tiệm bánh đó.” Chân Tích còn cố ý cầm điện thoại đi dạo một vòng, sau đó vài nhân viên cũng chào hỏi một chút.

“Hâm mộ những người này có tôi làm bà chủ? Đúng vậy, tôi cũng rất hâm mộ.”

“Làm nhân viên có được tặng đồ ngọt không? Có chứ, đều được ăn thử, đói bụng cũng được chăm sóc no nê luôn.”

“Bạn đến đợi đại thần Mộ Dật? Sao anh ấy có thể mỗi ngày đều xem chứ? Hôm nay bạn phí công đợi rồi.”

Chân Tích đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt Phó Dật Hạo lần trước.

Hôm nay chắc chắn không xem rồi.

Từ lần trước hai người... hình như là đã lâu rồi không gặp. Cô không biết mỗi ngày Phó Dật Hạo mấy giờ ra cửa mấy giờ về nhà, dù sao cô vẫn không gặp được. Ở gần như vậy, một lần tình cờ chạm mặt cũng không có.

Chân Tích đột nhiên cảm thấy mất mát.

Có phải con người sẽ càng ngày càng tham lam không.

Lần trước Lý Như nói đúng, nhiều năm như vậy là cô không muốn nói chuyện tình cảm, cũng chưa từng nghĩ đến cùng thần tượng nhiều năm Mộ Dật xảy ra cái gì đó. Hâm mộ thần tượng, mới đầu là nhìn từ xa, sau đó là đứng trong biển người, nhìn người mình yêu thương tỏa sáng trên con đường của anh.

Muốn anh chú ý đến mình nên vẫn luôn gửi tin nhắn riêng, chỉ cần tin nhắn màu lam biến thành đã xem, cô cũng vui rồi.

Sau đó muốn anh nhìn đến Weibo của mình, nghĩ đến một ngày nào đó được khen ngợi thì tốt lắm rồi.

Sau đó muốn dùng chút sức lực non nớt của mình ủng hộ anh, muốn nhìn thấy anh.

Sau đó còn muốn, nếu một ngày nào đó, anh ấy có thể biết đến sự tồn tại của mình thì tốt rồi.

Sau đó thì sao, sau đó đã nghĩ, nếu có một ngày anh thuộc về mình thì tốt rồi.

Tâm như đục hác, hậu thổ nan điền*.

*Tâm như đục hác, hậu thổ nan điền: Ý muốn nói lòng tham của con người là vô đáy, không thể nào thỏa mãn được.

Chân Tích sững sờ, bị suy nghĩ của chính mình làm hoảng sợ.

Bình luận chần trên màn hình đã muốn bùng nổ, Chân Tích ngưng khoảng vài phút, cô lại cúi đầu xem, mới kịp phản ứng.

“Nhớ cái gì? Không có nhớ cái gì đâu... Hàng ngày cứ thần thờ vậy đó.”

“Thoát kiếp độc thân?” Chân Tích nhăn mặt, sau đó lại giãn ra: “Chưa đâu, vẫn còn sớm mà, mới đến Thương Thành thôi, tôi thấy mình vẫn chưa ổn định.”

Giọng điệu nói chuyện của Chân Tích đã trở lại bình thường.

“Nhớ người sao? Thật ra, tôi đang nghĩ về một số người và sự việc. Nhớ Mộ Dật...”

Chân Tích đọc đến đây, âm thanh đột nhiên sững lại một chút.

Vị khán giả này, bạn đoán đúng rồi đó.

Là tôi đang suy nghĩ chuyện của anh ấy.

Sau đó Chân Tích bình tĩnh trả lời: “Không phải nhớ anh ấy.”

Chân Tích phát trực tiếp một giờ thì kết thúc, xoay người đi nghiên cứu sản phẩm mới. Giữa trưa ăn cơm xong lại tiếp tục tìm tòi khám phá, buổi chiều lại đi ra, là vì Phó Dật Tuyền đến đây.

Chân Tích còn mặc tạp dề nhỏ xinh, cô lau mồ hôi trên trán, nhìn cô bé mặc đồng phục trước mắt, không khỏi sững sốt.

Nhìn lại thời gian, là thời gian tan học buổi chiều.

Phó Dật Tuyền nhìn thấy Chân Tích, vội vàng đi tới: “Chị Chân Tích.”

Chân Tích nhú mồm nhìn cô: “Bây giờ trung học không có tiết tự học nữa sao?”

Phó Dật Tuyền nhìn Chân Tích, cười khúc khích hai tiếng mới mở miệng giải thích: “Là em đến tìm chị một chút, sau đó lại quay về học tiếp.”

Hả? Chân Tích không nói gì.

“Được rồi... Em tìm chị có việc gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Rose

“Có việc ạ.”

Phó Dật Tuyền cười nói: “Sắp đến sinh nhật anh trai em.”

Chân Tích đang giúp cô hâm nóng sữa trong cốc, nghe vậy dừng tay một chút: “Sinh nhật anh của em? Vậy em đến đặt bánh sinh nhật đúng không?”

Thời tiết đã se se lạnh, Phó Dật Tuyền mặc một chiếc áo lông dày bên ngoài bộ đồng phục. Tay cô đang cầm cốc sữa tỏa ra hơi nóng, trả lời: “Đạ đúng rồi, em đến đặt bánh ngọt.”

Chân Tích còi tạp dề, như vô tình “Ồ” một tiếng.

“Sinh nhật anh của em, bạn gái của anh ấy không ở cùng giúp đỡ sao?”

Phó Dật Tuyền nhăn mày nhíu mi: “Bạn gái trước đây của anh em chắc là đã từ lúc còn đi học rồi, hơn nữa anh ấy vẫn luôn ở một mình, bên người ngay cả con ruồi cái cũng không có.”

Chân Tích nhìn Phó Dật Tuyền, phát hiện cô nói đến một nửa thì dừng lại.

Ánh mắt Phó Dật Tuyền phức tạp nhìn Chân Tích, trên trán như có dòng chữ, ‘em biết hết mà chị không cần phải nói’.

“Chị Chân Tích, chị đang dụ dỗ em nói ra thông tin đúng không? Chị ở đối diện anh trai em, chị không biết anh ấy ở một mình sao?”

Chân Tích: “...”

Phó Dật Tuyền xoa tay: “Anh trai em để em đến mời chị đến liên hoan sinh nhật anh ấy, em đã biết, anh ấy chắc chắn có ý tứ với chị. Em đã học trung học rồi, anh còn tưởng em là trẻ con cái gì cũng không hiểu sao?”

Mắt Phó Dật Tuyền sáng lên: “Nên là chị có thích anh trai em không, chị Chân Tích? Không phải chị thích Mộ Dật sao? Anh trai em chính là Mộ Dật nha.”

Chân Tích: “Em có yêu cầu gì về hình thức đối với bánh sinh nhật không?”

Phó Dật Tuyền sững sốt: “Không có.”

Chân Tích: “Vậy năm nay anh em...”

Cô nhớ lại tin tức trên mạng, tính toán: “Ba mươi tuổi?”

Phó Dật Tuyền gật đầu cười đáp: “Dạ đúng rồi.”

Cô đứng dậy đi ra bàn thu ngân, cầm một tờ giấy đưa Phó Dật Tuyền: “Em điền giúp chị, khi nào là sinh nhật anh em?”

Hai mắt Phó Dật Tuyền sáng lên: “Là thứ bảy tuần này, chị Chân Tích muốn đi ạ?”

Chân Tích mặt không đổi sắc: “Chị không đi, chị chỉ muốn biết thời gian để làm bánh thôi.”

Phó Dật Tuyền “A” một tiếng: “Chị Chân Tích chị thật sự không đi sao? Anh trai em để cho em đến hỏi chị, chắc chắn là muốn chị đến, em cũng muốn chị đến.”

Lúc này cô đã xoay người, chống lại ánh mắt của cô bé phía sau: “Nếu có nhiều người quen, chị sẽ đi, nhưng mà như thế này chị không tiện đi, nên bánh sinh nhật là chị tặng cho anh trai em, đến lúc đó em giúp chị chúc mừng sinh nhật nhé.”

Giọng điệu cũng dịu dàng hơn, Chân Tích nhìn cô cười: “Được không?”

Má lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện, Chân Tích cười rộ, thật sự là đẹp muốn chết.

Đầu Phó Dật Tuyền lập tức như chết máy.

Rõ ràng là còn muốn tiếp tục thuyết phục một chút, nhưng Phó Dật Tuyền đã nghe thấy âm thanh không thể khống chế của mình vang lên.

“Dạ được.”

Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Rose

Đột nhiên Chân Tích có loại cảm giác như thể mình cùng bạn trai đang chiến tranh lạnh.

Phó Dật Tuyền nói là phải đến lấy, hai người hiếm thấy đứng ở hàng hiên gặp nhau, Chân Tích không nói gì, Phó Dật Hạo liếc nhìn cô một cái nhẹ tựa lông hồng.

Sau đó, tựa như giận dỗi mà dời mắt đi chỗ khác.

Không nói gì.

Hôm sau chính là thứ bảy, vốn dĩ Chân Tích lo lắng một chút, vẫn đợi Phó Dật Tuyền đến lấy bánh mới về.

Người sẽ không đi, nhưng bánh sinh nhật vẫn nghiêm túc làm, rất đẹp mắt.

Thiệp chúc mừng cũng tỉ mỉ viết, còn đặc biệt ký tên.

Khi Phó Dật Tuyền lấy bánh ngọt, lưu luyến không rời nhìn Chân Tích, ánh mắt kia tựa như đang hỏi: “Chị Chân Tích chị không đến thật sao? Chị thật sự không đi với em sao? Chị chắc chắn? Chị nghĩ lại đi mà...”

Chân Tích tỏ vẻ mình còn có hẹn, im lặng nhìn Phó Dật Tuyền lên xe.

Một chiếc Land Rover màu đen.

Chân Tích thu mắt, chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà, làm điểm tâm cho đơn đặt hàng. Cuối cùng vốn cuối tuần không có hẹn, không nghĩ đến sau khi nói với Phó Dật Tuyền có hẹn thì thật sự có hẹn.

Lý Như tranh cãi âm ỉ với bạn trai, Chân Tích còn chưa kịp bước chân ra khỏi cửa thì đã bị chặn lại.

“Hôm nay trong tiệm không có việc gì sao? Cậu cũng không muốn ở nhà đi? Chúng ta đi dạo phố đi dạo phố đi dạo phố.”

Sau đó cuối tuần vốn nghỉ ngơi cũng không còn.

Lý Như chỉ tiền mệnh tay, mua không ít đồ. Chân Tích không nghiêm túc đi dạo phố lắm, thế mà mua về không ít đồ ăn. Hai người ngồi nói chuyện phiếm ở Starbucks, Lý Như phần nộ oán giận với Chân Tích.

Cô về là chuyện người thân của bạn trai, muốn anh trở về quê tìm việc làm, tuy rằng công việc ở đài phát thanh của bọn họ cũng không tệ lắm, nhưng ở thành phố tắc đất tắc vàng, dường như không dễ để ổn định cuộc sống.

Cho nên phụ huynh bên nhà trai muốn cho anh về nhà, nhưng Lý Như không muốn. Đáng sợ là bạn trai cô thế nhưng cũng muốn trở về quê, nghe theo lời mẹ, sau đó hai người âm ỉ một trận.

Chân Tích trầm mặc nhìn Lý Như, thật ra mỗi người đều có lý do cả.

Nhưng mà Lý Như còn trẻ, trước đây cô ấy vẫn luôn muốn cố gắng làm việc ở thành phố, muốn sống tốt ở đây, nếu vì chuyện này mà bảo cô ấy phải từ bỏ lý tưởng thì...

Chân Tích hút một hơi Matcha Latte, không nói gì. Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể im lặng làm nơi để Lý Như bày tỏ cảm xúc.

Cuối cùng Lý Như mắng một mồi, yếu ớt nhìn Chân Tích.

“Mộ Dật nhà cậu không có bà mẹ có tật xấu ‘quý giá’ này đi?”

Tuy rằng Lý Như biết Phó Dật Hạo và Mộ Dật là một người, nhưng vẫn không quá quen thuộc với cái tên Phó Dật Hạo, cho nên bèn trực tiếp gọi Mộ Dật.

Nhưng mà trong mắt Chân Tích, Mộ Dật và Phó Dật hạo đã không còn là một người.

Mộ Dật là nam thần, nhưng Phó Dật Hạo là một người đáng ghét.

Trêu chọc xong thì bỏ chạy, lâu như vậy không quan tâm cô, cô chủ động chào hỏi cũng không chút phản ứng.

Ông hút hung hăng chọc xuống đáy ly.

Tuy rằng sau này đã biết Mộ Dật và Phó Dật Hạo là một người, nhưng suy nghĩ trong cuộc sống thật, dường như đã tiên nhập vi chủ*.

*Tiên nhập vi chủ: tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới. Ở đây là khi Chân Tích đã cho rằng Mộ Dật và Phó Dật Hạo là hai người khác nhau thì khó có thể nào nhìn nhận chung được nữa.

Lý Như nhìn thấy động tác của cô, nghi ngờ mở miệng: “Tích Tích à? Cậu sao vậy?”

Chân Tích lấy lại tinh thần, mặt không đổi sắc trả lời: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ đến một tên đáng ghét.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Rose

Hai người ăn tối rồi tự về nhà, Chân Tích mặc một chiếc áo lông đáng dài màu đen và ủng đi tuyết. Cô có vóc dáng cao gầy, cho dù mặc như vậy, cũng không trông mập mạp. Khi cô rời khỏi thang máy, đập vào mặt là mùi khói thuốc phả ra khắp nơi, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Không đợi cô oán giận ra tiếng, đã thấy được người nhà ra khỏi thuốc.

Thân hình cao to dựa trên vách tường ngoài hành lang, Phó Dật Hạo mặc một chiếc áo len màu xám và áo khoác đáng dài màu đen tùy ý đứng ở đằng kia.

Ngũ quan làm tăng thêm vẻ đẹp siêu thực, nhưng trên gương mặt tuấn tú đó không chút biểu cảm. Nghe thấy Chân Tích đi tới, lạnh lùng nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó nhìn thoáng qua, cuối cùng thu tâm mắt.

Gây một chút tàn thuốc, sau đó tiếp tục nhả khói.

Vốn người này nên ở buổi tiệc sinh nhật, giờ lại đứng trước cửa nhà hút thuốc. Bên cạnh đã rơi rất nhiều đầu mẩu thuốc lá, không biết đã đứng đây đợi bao lâu.

Đây là, đứng trước cửa nhà mà không vào?

Chân Tích: “...”

Một câu cô cũng không nói, bước chân đi qua, khi đi đến trước cửa, nghĩ nghĩ một chút vẫn quay lại.

“Này...”

Phó Dật Hạo không để ý tới cô.

Chân Tích lại tiếp tục mở miệng: “Hút thuốc ở hành lang hình như không tốt lắm đâu.”

Tuy rằng tư thế hút thuốc của anh rất đẹp trai.

“Vì không tốt nếu hít phải khói thuốc ấy... Cho nên anh có thể đi qua khu vực hút thuốc bên kia.”

Phó Dật Hạo lại lạnh lạnh liếc mắt nhìn cô một cái, về mặt u ám không rõ, nhưng mà vẫn dập tắt tàn thuốc, sau đó đứng ở bên kia, nhìn Chân Tích.

Chân Tích bị nhìn đến bứt rứt khó chịu.

Được rồi.

“Em vào đây, anh về nhà sớm một chút, ngủ ngon.”

Cô lấy chìa khóa mở cửa, chân còn chưa kịp bước vào, cổ tay đã bị nắm lấy.

Chân Tích dừng lại.

Mùi thuốc lá nháy mắt tràn đầy xoang mũi.

Sau đó cô nghe được âm thanh quen thuộc của người phía sau vang lên, có lẽ vì hút thuốc nên có chút khàn khàn trầm thấp.

Nhưng mà thật sự ảm đạm buồn khốc, thanh không quả nhiên bị đá thương không dậy nổi.

“Anh đang đợi em về.” Phó Dật Hạo nói.

“Vì sao hôm nay không đến?” Phó Dật Hạo hỏi.

Âm thanh mang theo chút tủi thân, Chân Tích cảm thấy trong tim có một phần, đột nhiên mềm nhũn sụp đổ.

Cô xoay người, muốn kéo tay ra, nhưng tay của anh nắm rất chặt, Chân Tích mím môi, đành từ bỏ. Không khí hơi trùng xuống, cô mở miệng nói: “Em không quen biết bạn bè anh...”

“Lần trước không phải em nói chưa đủ hiểu biết về anh sao?” Ánh mắt Phó Dật Hạo nhìn về phía cô, không còn là ánh mắt không chút độ ấm như vừa rồi, hiện tại trong ánh mắt ấy nóng bỏng như châm đuốc.

“Anh muốn tạo cơ hội cho em tìm hiểu về anh.”

Chân Tích: “...”

Tim đột nhiên đập rất nhanh.

“Vậy chúng ta đổi cách khác, anh nói, em nghe.”

Chân Tích không nói gì, hơi khàn trương nhìn anh. Mùa đông nhiệt độ rất thấp, nhưng cả người Chân Tích toàn mồ hôi, trong ngực giống như có cái gì sắp nhảy ra.

Nhưng mà Chân Tích lại cảm thấy khó xử, tựa như người chủ động đã không phải là cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Rose

“Ồ thế giới thật, anh là luật sư, phụ trách pháp luật cho một số công ty.” Anh dừng một chút, tiếp tục nói: “Cha mẹ anh trước kia đều ở trong bộ đội, cho nên tư tưởng có hơi bảo thủ. Hơn nữa anh lại có chút không hứng thú làm việc, hiện tại phần lớn thu nhập, đều là từ phổi âm thương mại.”

“Lần trước anh từ nhà quay về, em đợi anh. Hôm đó là vì cha anh có quan niệm truyền thống, không thể hiểu anh, nên mới xảy ra chút mâu thuẫn.”

Chân Tích sùng sốt, nghe Phó Dật Hạo tiếp tục nói: “Anh muốn từ chức.”

“Sau đó...” Anh suy nghĩ chốc lát lại tiếp tục bổ sung: “Cha mẹ khỏe mạnh, trong nhà còn có một em gái, em đã gặp rồi. Lần trước nói chuyện yêu đương đã là nhiều năm trước, cụ thể bao lâu... anh cũng không nhớ.”

Như là không biết nói gì, anh tạm dừng lại.

Chân Tích thú vị nhìn anh, trong lồng ngực xuất hiện một tia cảm xúc khác, ấm áp, nhẹ nhàng và hơn thế nữa. Một nơi nào đó đã rất lâu không có ai ghé thăm tan chảy.

Người tức giận trước mắt cao to tuấn tú, đang có chút lo lắng hồi hộp nhìn cô, như vắt hết chất xám, nghĩ xem còn cái gì muốn nói với cô.

“Phạm vi bạn bè của anh rất đơn giản, không có gì lộn xộn, phần lớn những người giữ liên lạc, đều liên quan đến công việc... Còn lại là những người cùng anh lớn lên, hôm nay bọn họ đều đến.”

“Sinh nhật vui vẻ.”

Chân Tích đã quên không nói những lời này, hiện tại đột nhiên nghe anh nhắc tới, ông nói gà, bà nói vịt bổ sung nói.

Phó Dật Hạo bị ngắt lời, sững sốt, theo phản xạ có điều kiện trả lời: “Cảm ơn.”

“Hi hi——”

Chân Tích đột nhiên cười ra tiếng.

Phó Dật Hạo nhìn thoáng qua cô gái trước mắt, làn da trắng như phát sáng, tóc buộc ở sau tai, theo động tác cúi đầu cười của cô, có vài sợi rơi ở phía trước.

Má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Không biết có phải là do Chân Tích thường xuyên ở nhà làm bánh hay không, hương vị bơ ngọt ngào cứ tỏa ra như vậy.

Thật ngọt.

Đầu lưỡi lại chọc chọc răng nanh, đã lâu rồi Phó Dật Hạo không có cảm giác hồi hộp như vậy. Nhìn Chân Tích thả lỏng gương mặt, anh thừa thắng xông lên: “Có thể em không tin... Lần đầu tiên anh gặp em, đã cảm thấy khác, là lần đưa tiểu Tuyền đi lấy bánh đó.”

“Hình như là thích em, thích như thế nào? Chính là một người ba mươi tuổi, đột nhiên giống như trở về mười tám tuổi. Bối rối tay chân, không biết nên làm gì, anh còn đến hỏi mọi người xung quanh đã kết hôn rằng theo đuổi con gái như thế nào. Từng người đều nói tặng quà, tặng đồ, đưa cái này cái kia, anh cảm thấy thật tầm thường, nên nhân lúc em phát trực tiếp anh mới tặng du thuyền. Anh...”

“Anh con mẹ nó.”

Phó Dật Hạo chửi nhỏ một tiếng.

Chân Tích bước từng bước về phía trước, ôm chầm lấy Phó Dật Hạo.

Cơ thể mềm mại cứ ôm lấy mình như vậy, dường như khoảng trống trong tim được lấp đầy. Phó Dật Hạo ngây ngẩn cả người.

Hành động của Chân Tích là do không thể kiềm chế.

Chóp mũi vẫn vút toàn là mùi thuốc lá.

Trong lồng ngực tựa như có nguồn nhiệt, cuộn cuộn không ngừng tỏa nhiệt độ.

Sau khi Phó Dật Hạo kịp phản ứng, vội vàng ôm lấy thắt lưng Chân Tích. Dường như trong nháy mắt, tất cả đều đã đủ đầy.

Tất cả đều có được cả thế giới.

“Chúng ta ở bên nhau đi.”

Chân Tích nhỏ giọng nói.

Âm thanh rất nhẹ, nhưng lại rơi vào tai Phó Dật Hạo rất rõ ràng.

Đời này Chân Tích có hai việc can đảm nhất: Chuyện thứ nhất là gây dựng sự nghiệp, chuyện thứ hai là chuyện yêu đương. Một người, thích đã nhiều năm trên mạng, trong thế giới thật chưa gặp gỡ nhiều lần, một người ba mươi tuổi, khi tỏ tình lại y như một đứa trẻ, cùng nhau nói chuyện yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Rose

Lý Như là người đầu tiên được biết, không có chút ngoài ý muốn nào cả.

Cô tận tình dạy dỗ: “Dù sao cũng phải xem rõ, cảnh giác cao độ, không thể là một bà mẹ ‘bảo bối’ như tó.”

Chân Tích: ‘Sẽ không đâu, anh ấy mới đây còn cãi nhau với người trong nhà.’

Lý Như: ‘...’

Từ khi Phó Dật Hạo và Chân Tích bên nhau, hình như thấy được nhiều thay đổi, chàng vạng mỗi ngày đều đến nhà Chân Tích báo danh đúng giờ, sau đó xoa bóp nơi này của Chân Tích lại ôm ấp nơi khác, giống như thế nào cũng không đủ. Chân Tích xua tay ý bảo anh đừng phiền: ‘‘Anh một chút cũng không giống với trên mạng.’’

Nghĩ một chút, cô lại mở miệng bổ sung: ‘‘Chẳng qua mọi người đều có tương phản, anh không cần lo lắng sẽ mất người hâm mộ. Em còn là tiểu mê muội vô cùng trung thành của anh nè. À... tiểu mê muội âm thanh của anh.’’

Phó Dật Hạo nghe cô bổ sung cũng không phản đối, chỉ kéo tay Chân Tích, cười yêu nghiệt y như một con sói đuôi to: ‘‘Không giống như thế nào?’’

Chân Tích cân nhắc mở miệng: ‘‘Weibo của anh rất đơn giản, ít đăng bài, khi phỏng vấn YY cũng nói rất ít, em đã nghĩ anh rất lạnh lùng nha.’’

‘‘Em cũng không giống với trên mạng.’’

Chân Tích ‘‘Hả’’ một tiếng, quay đầu nhìn người bên cạnh.

‘‘Khác nhau như thế nào?’’

‘‘Ồ thế giới thật mỗi ngày buổi sáng luôn luôn rời giường chạy bộ, lại hay giương nanh múa vuốt nữa.’’

Chân Tích: ‘‘...’’

Đúng không?

Sau đó cúi đầu cười ra tiếng, Phó Dật Hạo nhìn má lúm đồng tiền nho nhỏ trên mặt Chân Tích, hầu kết vừa động, một chiếc hôn khẽ rơi xuống. Chân Tích đột nhiên bị hôn nóng bỏng đến hoảng sợ, đầu óc như chết máy, theo phản xạ mở miệng: ‘‘Anh làm gì thế?’’

‘‘Hôn vợ anh.’’ Khóe miệng như muốn toe toét đến tận óc, phản ứng vui vẻ hiện lên trên gương mặt vốn hiếm khi thể hiện cảm xúc, Chân Tích nhìn anh như bệnh thần kinh.

Phó Dật Hạo còn cảm thấy chưa đủ, anh đứng ở phía sau Chân Tích, kề sát vào tai cô: ‘‘Anh cảm thấy ngọt ngào muốn chết.’’

Vì sao lại đến sát như vậy mà nói chứ?

Vì sao cô cũng cảm thấy ngọt ngào muốn chết?

Chân Tích hết sức thờ ơ, thật ra là bị kích thích đến quên phản ứng, quay đầu nhìn anh.

‘‘Ngọt như thế nào?’’

Phó Dật Hạo bữu môi, ý bảo cô nhìn bờ trong tay.

‘‘Bờ ngọt, không khí ngọt, vừa mới thử một chút, em cũng ngọt.’’

Chân Tích: ‘‘...’’

Thuận tay đưa một viên kẹo cho anh.

‘‘Lại ngọt một chút nữa.’’ Viên kẹo cứng vị táo lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của anh. Cô xoay người, tiếp tục đánh bờ, cô nghe thấy âm thanh giấy bạc gói kẹo bị bóc ra.

Giây tiếp theo, cả người bị xoay lại.

Cằm bị nâng lên.

Khuôn mặt tuần tú được phóng đại.

Trên môi nóng lên.

Chân Tích kinh ngạc hơi há mồm, đầu lưỡi linh hoạt lập tức trượt vào khoang miệng đang hé mở.

Trong miệng đầy vị táo, nháy mắt kích thích đầu lưỡi Chân Tích.

Ôi, thật ngọt ngào!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit: Rose

Thời gian thoáng qua đã đến Tết Nguyên Đán, qua một thời gian ngắn, Chân Tích phải trở về nhà ăn tết âm lịch. Trải qua một khoảng thời gian ở chung với Phó Dật Hạo, Chân Tích phát hiện, luật sư gì đó chỉ là nghề phụ, thường xuyên mấy tháng cũng không nhận bất kỳ vụ án nào, ngược lại nhận vài lần phôi âm, một trong số đó là của IP nổi tiếng Lâm Hủy Nghiên.

Khi tuyên bố tin tức trên mạng, Chân Tích đang xem phim trong nhà Phó Dật Hạo. Anh là một người rất chú trọng chất lượng cuộc sống, đặc biệt xây một rạp chiếu phim cá nhân nhỏ ngay tại nhà.

Diện tích cũng không to, vài cái sofa và một cái bàn, sau đó là màn ảnh và máy chiếu. Chân Tích xem một lát thì cảm thấy buồn ngủ, khi lướt Weibo thì trùng hợp nhìn thấy.

Sau đó Phó Dật Hạo chợt nghe người trong lòng nói: “Kịch truyền thanh cải biên chính thức được công bố.”

Phó Dật Hạo không cảm thấy bất ngờ, anh mở điện thoại nhìn thoáng qua thời gian, cúi đầu “Ừm” một tiếng.

Chân Tích mở mục bình luận, lập tức thấy một đội quân tình địch của mình.

Bây giờ là tình địch thật sự.

“A a a a, gần đây năng suất làm việc của chồng em thật cao, thật hạnh phúc.”

Sau đó phía dưới có người trả lời một câu: “Tình địch rút dao đi.”

“Cô có thể lật đồ tôi sao?”

Sau đó lướt xuống chút nữa, dường như đều là fan Mộ Dật. Chân Tích đột nhiên ngây ngẩn cả người, hình như đã lâu rồi cô không đăng bài liên quan đến Weibo của Mộ Dật phải không? Dường như cũng đã lâu rồi cô không vào trong mục tin nóng của Mộ Dật.

Chân Tích hơi chợt dạ.

Sau đó lại tiếp tục lướt xuống xem.

Trong lòng ngay lập tức xuất hiện một cảm giác khó hiểu ập đến, xúc động? Biết ơn? Phức tạp? Rất nhiều rất nhiều. Anh là Mộ Dật có đông đảo fan hâm mộ nha!

Hoặc là dịu dàng như ngọc, hoặc là phong lưu tiêu sái, dùng âm thanh biến hóa trong mỗi một vở kịch, đều có thể được xem là cột mốc quan trọng. Giống như nói đến đạo diễn không ai không biết Phùng Tiểu Cương, nói đến âm nhạc không ai không biết Châu Kiệt Luân.

Nói đến CV, nói đến phối âm, nói đến rất nhiều tác phẩm, cũng không ai không biết Mộ Dật.

Chính là một người như vậy.

Chân Tích tựa vào ngực anh, đột nhiên có một cảm giác hoảng hốt.

Dường như khoảng cách với anh có chút xa.

Cảm nhận được ánh mắt của người trong lòng, Phó Dật Hạo dời tầm mắt khỏi màn ảnh, nghi ngờ nhìn Chân Tích: “Sao vậy em?”

Ánh mắt tùy ý nhìn điện thoại trong tay Chân Tích, sau đó lấy lại nhìn vài cái, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng điệu khi nói chuyện lại trở nên thiếu đứng đắn.

“Ghen à?”

Chân Tích sững sờ, lập tức kiêu ngạo hừ một tiếng: “Không có.”

Khi vừa mới ở bên cạnh nhau, Chân Tích vô cùng bình tĩnh, những lời nói yếu đuối rất ít, nói chuyện với anh cũng không có làm càn như nói chuyện với fan lúc trực tiếp. Phó Dật Hạo không rõ nguyên nhân, có thể do tính cách Chân Tích là như vậy.

Nhưng sau này lại thấy biểu cảm sinh động trên mặt cô, trong lòng Phó Dật Hạo khẽ động một chút.

Giây tiếp theo, hơi thở ấm áp phả lên cổ Chân Tích, cô ngồi cứng nhắc, dường như từ lỗ tai tê dại đến ngón chân. Trong đầu cô cứ ong ong, trong mớ hỗn độn trong đầu cô, cô nghe được giọng nói của Phó Dật Hạo.

Vẫn dễ nghe như vậy.

Vẫn gọi cảm như vậy.

Lời nói trầm thấp, là do lần này có ý đề thấp, có vẻ từ tính, lại thêm vài phần gọi cảm.

Dù sao bất kể như thế nào, Chân Tích cũng thành công bị mê hoặc.

“Anh là của em.” Phó Dật Hạo kể sát tai Chân Tích, nhẹ giọng nói.

Cho dù có nhiều người thích hơn nữa, cũng sẽ không bao giờ quên. Âm thanh cống hiến cho bọn họ, nhân vật cống hiến cho bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn có cuộc sống riêng của mình.

Nguyên mỗi ngày nói chuyện với em, nếu em bằng lòng, nếu em thích giọng của anh.

Mỗi ngày anh sẽ lái nhái, khi ở bên cạnh em sẽ luôn nói chuyện, khi không ở bên cạnh em, cũng muốn gọi điện thoại cho em, nói đến khi hết pin, sạc pin rồi lại gọi.

Mỗi ngày dùng âm thanh em thích gọi em đây, mỗi ngày dùng âm thanh em thích chúc em ngủ ngon. Từ sớm đến muộn, từ nay đến hết đời.

Anh là của em.

Âm thanh được nhiều người yêu thích như vậy, cuối cùng, cũng chỉ thuộc về em.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Đây Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit: Rose

Sau khi Chân Tích về nhà, mỗi ngày đều có thể cảm nhận được oán giận sâu nặng của Phó Dật Hạo.

Tết âm lịch vừa đi qua, mẹ Chân vốn có ý muốn dàn xếp buổi xem mắt cho Chân Tích, nhưng mà nhìn đến con gái nhà mình, mỗi ngày đều gọi điện thoại nhiều như vậy, rốt cục mẹ Chân cũng phát hiện có điều không đúng.

“Bạn trai à?”

Chân Tích nhìn mẹ Chân một cái, nói: “Dạ, vừa nói chuyện ạ.”

Hai mắt mẹ Chân tỏa sáng.

Tựa như người bị bỏ đói gặp được đồ ăn, hai mắt tỏa ra lục quang.

“Người ở đâu, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, quen nhau bao lâu rồi?”

Chân Tích thờ ơ nhìn mẹ Chân: “Người Thương Thành, 30 tuổi, luật sư, mấy tháng rồi.”

Mẹ Chân hài lòng: “Luật sư rất tốt, khi nào hẹn gặp mặt? Mẹ kiểm tra cho con.”

Chân Tích: “...”

“Con còn lo lắng mẹ sẽ cảm thấy con gả xa.”

Mẹ Chân trong lòng cao hứng, xua tay: “Có thể gả đi là tốt rồi, hơn nữa Thương Thành chỉ cách Khê thị mấy giờ đi xe thôi.”

Có thể gả đi là tốt rồi...

Chân Tích giận dữ đi vào phòng, đóng cửa lại, ngăn cách giọng nói của mẹ mình ở bên ngoài.

Không nghe tiếng mẹ Chân quát tháo bên ngoài, ngón tay của Chân Tích bắt đầu lạch cạch đánh chữ trên màn hình: [Em nói mẹ em có bạn trai.]

Phó Dật Hạo bên kia trả lời rất nhanh: [Anh cũng nói với mẹ rồi.]

Chân Tích nhìn tin nhắn đó, sững sờ vài giây, trong nháy mắt cho dù cách màn hình cũng cảm thấy khẩn trương: [Dì nói thế nào?]

Phó Dật Hạo: [Dì em nói tình cảm của anh rất cực cũng thông suốt, vui vẻ y như một đứa trẻ 50 tuổi.]

Chân Tích không nói gì.

Buổi tối trước khi ngủ Phó Dật Hạo muốn biết cụ thể địa chỉ nhà của Chân Tích, nói muốn gửi Chân Tích chuyển phát này nọ. Chân Tích hỏi thật lâu cũng không hỏi được là cái gì, qua vài ngày đã sắp quên chuyện này. Khi cô sắp hoàn toàn quên đi việc này, cuối cùng sáng sớm một ngày nào đó, nhận được hai bó hoa, Chân Tích một bó, mẹ Chân một bó.

Là lễ tình nhân.

Chân Tích và mẹ Chân mỗi người ôm một bó hoa, cha Chân hai tay trống trơn đứng ở một bên. Sau khi Chân Tích giải thích về nguồn gốc của hai bó hoa, cô liền trở mặt nhìn mẹ mình, vui vẻ y như một đứa trẻ 50 tuổi.

Buổi tối YY có lễ công bố kịch truyền thanh, Mộ Dật cũng tham gia. Trước tiên Chân Tích bắt tay vào hoàn thành hết mọi việc, sau đó sớm ngồi trên YY.

Mộ Dật hình như đã lâu không lên YY, Chân Tích có chút chột dạ nghĩ, có lẽ chính mình cũng đã lâu rồi không vào YY?

Đã có rất nhiều người đang chờ, phần đầu có vài cuộc phỏng vấn, nghe người chủ trì nói tối nay Mộ Dật có việc, có thể sẽ đến trễ. Chân Tích bủi môi, có việc gì thế?

Tin nhắn Weibo đã được gửi qua rất lâu, vẫn chưa trả lời.

Khi người chủ trì nói những lời này, phía dưới fan đều bắt đầu bình luận, không phải là đại thần Mộ Dật hẹn hò đấy chứ? Lễ tình nhân, hoa hồng dưới ánh trăng gì đó...

Không phải là đi hẹn hò chứ?

Chân Tích tí mỉ đi nghiền ngẫm những bình luận của mấy người đó, trong lòng cũng bắt đầu có những suy nghĩ lung tung. Nếu không phải đi hẹn hò, tại sao lâu như vậy còn chưa lên?

Bề ngoài vô cùng nồng nàn tình cảm, Chân Tích đã có chút cảm giác không thể gọi tên.

Thời gian đã sắp qua chín giờ, người hâm mộ thậm chí đều bắt đầu nghi ngờ, có phải đại thần Mộ Dật vốn không đồng ý đến, mà là kế hoạch cộ nhiệt của người tổ chức. Nếu không phải trước đó Chân Tích có hỏi qua Mộ Dật, cô suýt nữa cũng cho là như thế.

Còn chưa trả lời Weibo nữa...

Khi Chân Tích đã buồn ngủ, cuối cùng, âm thanh quen thuộc ở bên kia cũng vang lên.

Không giống với ngày thường, âm thanh truyền đến từ bên kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng, dịu dàng như ngọc, giống như mỗi lần trước kia Mộ Dật trên kênh YY.

“Thật xin lỗi, bởi vì có chút việc, để mọi người đợi lâu.”

Bình luận bùng nổ, không chỉ có bình luận, rất nhiều hậu bối đang trực tuyến cũng lên tiếng chào hỏi, người chủ trì tận lực giữ trật tự, quản lý phòng YY bắt đầu đi, ôm một nhóm người xuống tuyến.

“A a a a, nam thần rốt cục anh cũng đến.”

“Thật xin lỗi ban tổ chức, vội vàng nghĩ nam thần không tới.”

“Mộ Dật Mộ Dật...”

“Cả đời yêu Dật, bất ly bất khí*.”

*Bất ly bất khí: Không xa rời, không chia lìa.

Không khí hiện trường rất náo nhiệt, Chân Tích nhìn bình luận, đắm chìm thật lâu trong suy nghĩ của một fan nhỏ nhoi, bỗng nhiên cũng bị kích thích. Cô cũng gửi một bình luận: “Cả đời yêu Dật, bất ly bất khí.”

Anh cười nhẹ một tiếng.

Người hâm mộ nghe thấy tiếng cười này, càng thêm nhiệt tình.

Người chủ trì bắt đầu nói chuyện phiếm với Phó Dật Hạo, hỏi anh vì sao đến trễ như vậy, có phải hẹn hò không.

Mặt Chân Tích nóng lên, không hẹn hò với anh làm cô có chút chột dạ.

“Bây giờ không có hẹn hò, chút nữa thì không chắc.”

Fan hâm mộ bắt đầu công phá bình luận: “A a a a, nam thần có bạn gái rồi?”

Này đã gửi rất lâu, sau khi Mộ Dật nhìn thấy, rất thẳng thắn trả lời: “Đúng vậy, có.”

Chân Tích đột nhiên có hơi muốn rời đi.

Nhưng mà vừa rồi không có ai biết cô ở đây, cô chột dạ làm gì?

Nhìn thấy bình luận trái tim tan vỡ của các fan nữ, Chân Tích vỗ ngực, tiếp tục nghe Mộ Dật nói chuyện.

Sau một hồi lễ công bố kịch truyền thanh, biến thành buổi trao đổi riêng với Mộ Dật trên YY. Sau khi nói chuyện chốc lát, người chủ trì mới hỏi Mộ Dật, vì sao trực tuyến bằng điện thoại di động.

Mộ Dật bình tĩnh trả lời: “Tôi đang ở bên ngoài, sợ quá trễ, nên đành trực tiếp lên bằng điện thoại.”

Người chủ trì hỏi: “Ồ bên ngoài làm gì thế?”

Mộ Dật tiếp tục bình tĩnh nói: “Đang đợi bạn gái.”

Đang đợi... bạn gái?

Đầu Chân Tích ong ong, lại như chết đứng.

Lúc này, trên màn hình đã nổi lên một làn sóng bình luận lớn hơn: “Mộ Dật đang đợi tôi, không cần cảm ơn.”

“Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng công khai, đúng vậy, chính là tôi.”

Người chủ trì đột nhiên nghẹn lại.

Lời này anh trả lời như thế nào đây?

“Tích Tích không ở đây nghe sao?” Âm thanh của Phó Dật Hạo, đột nhiên, bất ngờ không phòng ngự truyền đến từ bên kia. Còn gọi tên Chân Tích, Tích Tích, Tích Tích là ai? Tối hôm nay tất cả mọi người đều là Tích Tích.

Mặt Chân Tích như thiêu cháy, cách màn hình, ừ ừ cạc cạc.

Không nên mà, cô vẫn chưa đổi sang nick phụ, vẫn còn đang trên thế giới ảo mà.

Chân Tích rối rắm, đã hoàn toàn quên Phó Dật Hạo nói rằng đang đợi cô.

“Anh đang ở dưới nhà em.” Ngừng hai giây, anh tiếp tục nói.

Chân Tích...

Dưới lầu nhà ai? Anh ở dưới lầu nhà ai? Dưới lầu gì cơ?

Người hâm mộ hoàn toàn điên cuồng.

Chân Tích nhanh chân mang dép lê chạy đến cửa sổ, đứng ở cửa sổ đã có chút đông lạnh. Hai má lạnh lẽo tiếp xúc với không khí bên ngoài, bị gió thổi đến đỏ bừng.

Chiếc xe Land Rover màu đen, người đàn ông đứng dựa vào xe. Áo len nâu nhạt, áo khoác dáng dài màu đen, dáng người cao ngất, ngũ quan tuấn tú, tay cầm một bó hoa.

Một bó hoa hồng đỏ kiêu diễm.

Còn lớn hơn bó hoa được đưa đến vào buổi sáng.

Anh nhìn về phía cô, cho dù là khoảng cách lầu trên lầu dưới, Chân Tích như là có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh.

Trên mặt chột lạnh, nước mắt rơi xuống, Chân Tích cũng không biết vì sao, bỗng dưng lại khóc. Còn cảm động hơn việc làm ra một món điểm tâm ngon, còn cảm động hơn việc kiếm được rất nhiều tiền.

Đây là một quá trình bắt đầu yêu từ âm thanh, đầu tiên là thích âm thanh của anh, sau đó là gặp được anh.

Từ đó đến giờ, anh cho em nhiều bất ngờ và yêu thương như vậy.

Chân Tích dưới ánh mắt kinh ngạc của mẹ Chân mang dép lê chạy xuống lầu, hoa hồng cùng với người, đều được ôm vào lòng Phó Dật Hạo. Chân Tích vẫn khóc, Phó Dật Hạo tùy ý ôm cô, YY còn chưa tắt.

Chân Tích ngửi mùi hoa hồng, ngửi mùi Phó Dật Hạo, còn tốt hơn tất cả bánh ngọt mà cô đã làm.

Cô có thể cảm giác được Phó Dật Hạo đang cười, trong ngực luôn rung động, sau đó buông lỏng một tay, chậm rãi ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Sao vừa vặn lại là em?

Tuyết bắt đầu rơi trên bầu trời, đôi nam nữ trẻ tuổi đứng dưới ánh đèn mờ, thân mật ôm nhau.

Vậy tương lai sau này, chính là em.

(^ω^) TOÀN VẤN HOÀN (^ω^)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Âm Này Dành Riêng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.